

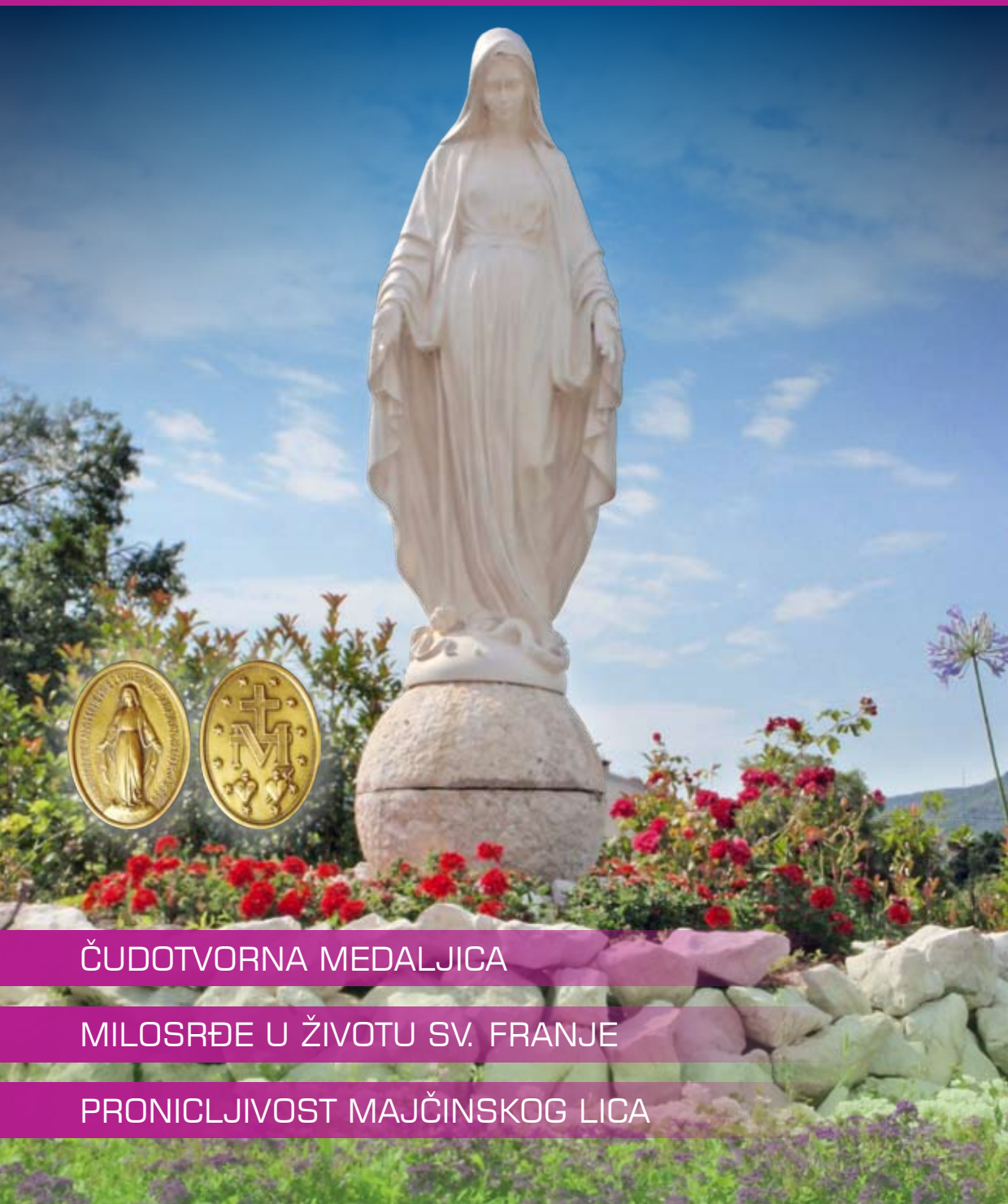

APOSTOL BEZGREŠNE

LIST ČLANOVA VOJSKE BEZGREŠNE

ISSN 1845-0253

LIPANJ 2016.

ČUDOTVORNA MEDALJICA

MILOSRĐE U ŽIVOTU SV. FRANJE

PRONICLJIVOST MAJČINSKOG LICA

APOSTOL BEZGREŠNE

List članova Vojske Bezgrešne

LIPANJ 2016.

NAKLADNIK:

Hrvatska Provincija sv. Jeronima
franjevaca konventualaca,
Zagreb, Sveti Duh 31

GLAVNI UREDNIK:

Zdravko Tuba

ODGOVARA:

Zdravko Tuba

ADRESA UREDNIŠTVA I UPRAVE:

NACIONALNI CENTAR
VOJSKE BEZGREŠNE

Sveti Duh 33, 10000 Zagreb, Hrvatska
vojska.bezgresne@gmail.com
www.vojska-bezgresne.com

OIB:

18296769369

TELEFON:

(01) 55-900-50

CIJENA:

Časopis se dijeli besplatno

BROJ I NAZIV ŽIRO-RAČUNA:

Oni koji žele pomoći apostolat Bezgrešne,
prilog mogu uplatiti:
IBAN: HR2723600001101734905

GRAFIČKA PRIPREMA I DIZAJN:

Veritas - Glasnik sv. Antuna Padovanskoga
Sveti Duh 33, 10000 Zagreb, Hrvatska
(01) 3777-127
www.veritas.hr

LEKTURA:

Antonela Deželić

NASLOVNICA:

Zdravko Tuba
(Fotografija iz vrta samostana
sv. Frane u Cresu)

GRAFIČKO OBLIKOVANJE:

Ivica Beljan

TISAK:

"Denona d.o.o.", Zagreb, Getaldićeva 1

ISSN: 1845-0253

SADRŽAJ

ZDRAVKO TUBA: UVODNIK	3
TANJA POPEC: PRONICLJIVOST MAJČINSKOG LICA	4
ZDRAVKO TUBA: ČUDOTVORNA MEDALJICA - DAR BEZGREŠNE	6
MARIJA GERENČIR: USLIŠANA MOLITVA	9
SANDRA RAJKOVIĆ: ČOVJEČE, O MALI!	10
BOŽJA ŠKOLA	11
JELENA MILIČEVIĆ: RADOST SUSRETA	12
PETA KATEHEZA	14
SANDRA RAJKOVIĆ: NEKIM DRUGIM OČIMA	17
ŠESTA KATEHEZA	18
RUŽICA MADUNA: ODANOST BEZGREŠNOJ DJEVICI OD ČUDOTVORNE MEDALJICE	24
IVAN MARIJA LOTAR: ŽIVOT ZA ŽIVOT	26
STJEPAN BRČINA: MILOSRĐE U ŽIVOTU SV. FRANJE	30
RUŽICA MADUNA: MILOSTI PUNA	33
MARIJINA SNAGA	34
VILDA: NEZABORAVNA SJEĆANJA	36
LJILJA VOKIĆ: SUSRETI NA HODOČAŠĆU	38

UVODNIK

Piše: o. Zdravko Tuba
Nacionalni asistent Vojske Bezgrešne

Predragi apostoli Bezgrešne!

Pred nama je novi list štovatelja Bezgrešne. U odazivu članova koji su nam poslali svoje članke satkan je i ovaj broj u Kolbeovoj godini.

Bezuvjetno primanje temeljna je osobina duhovnosti sv. Maksimilijana. On dopušta biti privučen od Krista i majčinske prisutnosti Bezgrešne kako bi bio sposoban za sve veću ljubav koja doseže svoj vrhunac u Auschwitzu. Njegova je misao: "Mržnja dijeli, razdvaja i uništava, dok ljubav spaja, daje mir i gradi. Dakle, ništa čudno ako samo ljubav može učiniti ljude savršenima. Dakle, samo ona vjera koja poučava ljubav prema Bogu i bližnjemu može usavršiti ljude." (SK 1206)

Djelo darivanja života umjesto oca obitelji u logoru nije znak trenutka žara i velikodušnosti, već je rezultat duhovnog puta koji se temelji na žrtvi koja doseže svoj vrhunac u Auschwitzu. Smrt sv. Maksimilijana je sestra predivnog postojanja u ljubavi u službi Božjoj pod zaštitom i u znaku Bezgrešne.

Današnji čovjek, osobito onaj koji vjeruje u Krista, za obnovu i jačanje vlastite sposobnosti za ljubav ima silnu potrebu svjedočanstva po primjeru oca Kolbea. Njegov izbor ukazuje da su vjernici i danas pozvani biti vođeni istim svjetlom u svijetu u kojem prečesto prevladava želja za dominacijom. Sveti Maksimilijan svojim životom pou-

čava da je ljubav sama bit ljudskog bića koja ga oplemenjuje, ukrašava i čini ga više dostojanstvenim. Ljubav je za njega, i za nas, najvažnija dimenzija postojanja. On potvrđuje ljudima današnjice da je svjedočanstvo ljepote humanosti i ljubavi prema Bogu protivno mržnji i uništenju svoga bližnjega. U tom smislu, svi smo pozvani biti "kolbeovski" uvjereni i odlučni zagovornici i svjedoci ljubavi koja ima prednost nad bilo kojom vrstom zlobe i netolerancije. Čovječanstvo pronalazi ispunjenje u odrazu Božje ljubavi u onoj mjeri u kojoj je mučenik iz Auschwitza glasno pogovorio braći svoga stoljeća.

Urednik

PRONICLJIVOST MAJČINSKOG LICA

Piše: Tanja Popec

"Isus Krist je lice Očevog milosrđa!" Ovom rečenicom papa Franjo započeo je dokument kojim je predstavio Jubilej milosrđa. Zauzstavimo se nakratko na tome licu. Vjerujem da vam je poznato da se u našem narodu, kada se rodi dijete, odmah traže sličnosti s roditeljima. Obično sinovi sliče majkama. Kaže se: "Ima mamine oči, osmijeh, crte lica." Isus je bio Marijin sin. Osim krvne veze, i on je imao zemaljsku sličnost sa svojom majkom, zar ne? Kako li je Marija morala imati lijepo lice kada je Otac nebeski odabrao upravo nju da utisne svoje crte u Božje tijelo. Koja povlastica za Mariju!

Bog je, osim toga, računao i s njezinim majčinskim osobinama i izravno ih je uključio u Spasiteljevo poslanje. Spomenimo evanđeosku epizodu svadbe u Kani Galilejskoj (Iv 2,1-11). Ovdje je do izražaja došla Marijina pronicljivost. Ona uočava, intervenira, upućuje, smiruje. Nisu li te osobine upisane u genski kod majke? Da pogledom i srcem snima situaciju, i reagira kada je potrebno zaštititi, pomoći, spasiti. I mi smo pod budnim Marijinih okom. Nije nam poznato jesu li svatovi tražili pomoć. No, Marija je zasigurno primijetila paniku koja je nastala kada su shvatili da

vina nema. Sažaljenje, razumijevanje i spontana pomoć – Sine, djeluj! Spasi ih! Marija je predstavnicica ljudi u nevolji. Vino u Kani nije bilo tek prolazna želja nekog luksuza. To je bila stvarna nevolja domaćina i mladenaca.

Marija je, čini se, sama primijetila da "vina nemaju". Ivanu, koji Mariju dva puta spominje u evanđelju – u Kani i pod križem – bilo je važno zapisati da je na svadbi bila Marija. Iako je Isusov odgovor zahvaćao puno širi kontekst njegova očitovanja kroz čudo, ipak je, na Majčinu intervenciju, pretvorio vodu u vino. Marija je ovdje bila ustrajna. Njezina rečenica "Što god vam rekne, učinite." upućuje nas na sigurnost i uvjerenost da će Isus djelovati. Odlučna Majka spašava situaciju! I nema toga što bi je odvratilo od njezina poslanja. To je Marija! Iz ove epizode možemo zaključiti kako će dobro vino u naše živote doći po Marijinom zagovoru. Tumačeći ovu epizodu bibličar dr. Adalbert Rebić je napomenuo: "Marijine riječi 'Učinite sve što vam rekne' njezin su duhovni testament. To su njezine posljednje riječi u evanđeljima. Nakon Isusova prvog znaka, Marija više ne govori, jer sve što je bitno za ljude već je rekla."

Zašto je Marija tako posebna? Odgovor je jednostavan – zbog Krista. Sve njezine zasluge zapravo su Kristove zasluge. Nju je posebnom učinio Njezin Sin. Već od začeca on je u središtu njezinog vjerovanja, a njezino majčinstvo zbog Sinovog mesijanstva ne pripada samo njoj. Rodila je Sina za spasenje cijeloga svijeta, a ne za sebe, te je zato postala sredstvo u Božjim rukama za svijet, a ne samo za intimu svoje obitelji. Ta vjera Crkve jasna je od početka, a posebnu je potvrdu dobila na saboru u Efezu 431. godine na kojem je definirano Marijino bogomaterinstvo: "Marija je ljudskim začecom Sina Božjega u svom krilu uistinu postala Bogorodicom, ne zato što

bi narav Riječi ili njezino božanstvo imalo početak svoga bitka iz svete Djevice, nego jer je od nje rođeno sveto tijelo obdareno razumskom dušom, s kojim se osobno sjedinila Riječ, te se kaže da je i rođena po tijelu." (KKC, br. 466) Pratimo li Isusovo odrastanje, možemo primijetiti da Marija sve više postaje vjernica, a sve manje samo Isusova majka i odgojiteljica. Naime, kada se Isus osamostaljuje i započinje svoj mesijanski put, osobito kad Majci kaže: "Što hoćeš od mene, ženo?" (Iv 2,4), daje do znanja da želi biti neovisan od Majke i da ima jasnu Očevu viziju o otkupiteljskom djelu Božjega Kraljevstva. I s križa joj je uputio tu riječ "ženo" kada joj je za sina predao svoga ljubljenog učenika Ivana. Tako se otvara put prema Mariji, majci Crkve i majci našoj. Majčinskom brigom prati nas, stoga su i opravdana imena koja koristimo za nju: Odvjetnica, Pomagačica, Posrednica.

Što je Marija dala licu svoga Sina? Sebe i svoje osobine. A one su bile posebne, jer su posvećene živim Bogom kojega je nosila u sebi. Ljepota ovdje nije tek obilježje vanjskih karakteristika. Ona je odsjaj pronicljive, vjerne, ustrajne i duše pune ljubavi za sve zbog kojih je Njezin Sin pošao na križ! Pronicljivost je osobina potpuno predanih ljudi, zainteresiranih za druge, i to ne zbog koristi, već iz ljubavi! Pronicljiva Majka već poznaje naše nevolje. Uključimo je u svoje živote da i zbog nas Sinu kaže: Sine, djeluj! Spasi ih!

ČUDOTVORNA MEDALJICA - DAR BEZGREŠNE

Piše: Zdravko Tuba

Temeljni i neizostavni uvjet pripadanja članova M.I. – Vojsci Bezgrešne je, kako ističe o. Kolbe, potpuno predanje sebe "Bezgrešnoj kao sredstvo u njezinim bezgrešnim rukama".¹ Uz ovo, još od dokumenta utemeljenja, kao drugi uvjet navedeno je nošenje čudotvorne medaljice.² I pomoću čudotvorne medaljice možemo ostvariti "naše sjeđinjenje, kao sredstava, s Bezgrešnom".³ Za o. Maksimilijana čudotvorna medaljica je **jedno od najmoćnijih sredstava njezine apostolske djelatnosti**; štoviše, rado je naziva strjeljivom M.I.⁴. "Otac Kolbe žarko preporučuje i širenje čudotvorne medaljice, znak Marijine materinske pažnje prema grešnicima i poticaj njihova obraćenja."

Postavlja se pitanje: zašto? U njoj prepoznaje dar Bezgrešne svojoj djeci. On naširoko opisuje njezino podrijetlo, kao i snažnu djelotvornost.

¹ KS 1.226.

² Usp. KS 1.368.

³ KS 200.

⁴ Usp. KS 991Q i 1.330.

Priču o čudotvornoj medaljici ispričao je nekoliko puta, u kratkoj i dugoj verziji. Gotovo bi svake godine u *Rycerzu* obilježavao godišnjicu ukazanjâ svetoj Katarini Labouré i donosio objašnjenje koje je o medaljici dala sama vidjelica. Pročitajmo članak koji je objavljen u *Rycerzu* u lipnju 1922.: "Takozvana 'čudotvorna medaljica' poznata je posvuda. Podrijetlo joj seže u g.

1830. dok je sretna duša kojoj ju je Presveta Djevica Marija Bezgrešna objavila Katarina Labouré – u to vrijeme novakinji sestara milosrdnica u Parizu. Evo njezinog iskaza: 'Dana 27. studenoga, u subotu pred prvu nedjelju došašća, dok sam uvečer u dubokoj tišini bila posvećena razmatranju, učinilo mi se kako sam začula šuštanje svilene haljine koje je dopiralo s desne strane svetišta te sam, do slike svetoga Josipa, ugledala Presvetu Djevicu; bila je srednjega rasta i toliko čudesne ljepote da mi je nije moguće opisati. Stajala je uspravno i bila odjevena u bijelu haljinu ružičasta odsjaja, sličnu onoj kakve obično nose djevice: zatvorenu do vrata i uskih rukava. Bijeli joj je veo prekrivao glavu i spuštao se s obje strane sve do nogu. Čelo joj bijaše urešeno tankom čipkanom vrpcom koja joj čvrsto prijanjaše uz kosu. Lice joj bijaše poprilično prekriveno dok joj se pod nogama nalazila zemaljska kugla, odnosno polukugla, jer samo polovica bijaše vidljiva. Njezine ruke, podignute u visini pojasa, blago su pridržavale drugu zemalj-

sku kuglu (simbol čitava svijeta); oči joj bijahu uprte prema nebu, kao da je Bogu željela prikazati čitav svijet; njezino je lice isijavalo sve snažniji sjaj.

Odjednom se na prstima pojavi dragocjeno prstenje urešeno skupoćjenim dragim kamenjem, iz kojega su izlazile sjajne zrake i širile se u svim smjerovima; te su je zrake okruživale tolikim sjajem da joj lice i odjeća postadoše nevidljivi. Drago je kamenje bilo različite veličine dok su zrake što su izbijale iz njega isijavale snažnu, kao i nešto slabiju svjetlost.

Nisam kadra izraziti sve ono što sam osjetila i ćutila u tome kratkom trenutku.

Dok sam, oduševljena prizorom Presvete Djevice Marije, pažljivo promatrala njezino veličanstvo, Presveta je Djeвица svratila svoj blagohotni pogled na me dok mi je unutarnji glas progovorio: 'Zemaljska kugla koju vidiš predstavlja čitav svijet, kao i svaku pojedinu osobu.' U ovom trenutku nisam više kadra izraziti dojam što sam ga osjećala promatrajući zrake koje su čudesno sjajile. Tada mi Presveta Djeвица reče: 'Zrake što ih vidiš kako sjaje iz dlanova mojih ruku simbol su milosti što ih podjeljujem onima koji ih od mene traže'. Time mi je dala znati koliko je njezina velikodušnost spram onih koji je zavijaju... Kolike milosti podjeljuje svima koji je zavijaju... U tomu su me trenutku napustila sjetila jer bijah sva uronjena u radost... Potom je Presvetu Djevicu, ruku okrenutih zemlji, okružio kao neki ovalni okvir na kojemu se pojavio sljedeći natpis zlatnim slovima. 'O Marijo, bez gri-

jeha začeta, moli za nas koji se tebi utječemo.'

Potom začuh glas koji mi je govorio: 'Daj iskovati medaljicu po ovom uzoru; svi oni koji je budu nosili primit će velike milosti, osobito ako je budu nosili oko vrata. Proširit ću brojne milosti na one koji je budu nosili s pouzdanjem.'

U tome trenutku, nastavlja pričati redovnica, 'učinilo mi se kao da se okvir okrenuo te sam s druge strane ugledala slovo 'M' po čijoj se sredini uzdizao križ dok su ispod monograma Presvete Djevice

bili: Srce Isusovo okruženo trnovom krunom i Srce Marijino probodeno mačem.'

Viđenje se ponovilo triput te se sestra Katarina svaki put povjerala svom duhovniku, don Aladelu. On je, u strahu da posrijedi nije kakva tlapnja, odgađao kovanje medaljice te je štoviše, redovnici zabranio i misliti o tome. Naposljetku je odlučio sve prenijeti nadbis-

kupu, monsinjoru De Quèlenu, te je medaljica iskovana kada je ovaj u tomu smislu iskazao svoju nakanost: bilo je to 1832. godine.

Smjesta su uslijedila silna čudesa obraćenja dok je medaljica bila toliko tražena da je u prvih deset godina iskovano oko 80 milijuna primjeraka. Ne priliči li stoga da i mi, posvetivši se Bezgrešnoj bez pridržaja, ukasimo grudi čudotvornom medaljicom? Ta je medaljica, dakle, izvanjski znak posvete Bezgrešnoj, kao i drugi uvjet.⁵ Otac Kolbe se neizmerno pouzdao u čudotvornu medaljicu. Razlog je bjelodan: sama ju je Djeвица Bezgrešna objavila i htjela njezino širenje⁶ te obećala "svoju zaštitu onima koji je nose"⁷.

Posve je bio uvjeren kako je "nama takva zaštita iznimno potrebna"⁸ budući da "kada Zli želi nekoga zvesti, traži bilo kakav izgovor da bi ga lišio čudotvorne medaljice"⁹. Otac Maksimilijan ju je nastojao na svaki način širiti. Zamolio je vizitatora misijskih svećenika da svi oni koji medaljicu prime od franjevaca konventualaca mogu uživati oprostite podijeljene udruzi¹⁰.

Medaljicu velikodušno nudi svima: subratu o. Alfonsu¹¹, bogoslovima¹², čitateljima njegovih časopisa¹³, kršćenicima i katekumeni-

⁵ KS 1.011.

⁶ Usp. KS 1.011 i 1.248.

⁷ KS 991Q.

⁸ *Ibidem*.

⁹ *Ibidem*.

¹⁰ Usp. KS 34.

¹¹ Usp. KS 27.

¹² Usp. KS 227.

¹³ Usp. 1.223.

ma¹⁴, židovima¹⁵, budistima¹⁶ i poganima¹⁷; tramvajcima¹⁸ i vojnicima¹⁹; potiče da je se dijeli djeci, mladima i starcima²⁰, pa čak i onima koji ismijavaju vjeru²¹.

Služi se njome osobito za bolesnike, kako za oporavka u sanatoriju u mjestu Zakopane²², tako i kada ih posjećuje u bolnici²³. Glavno načelo kojim se vodi je: "Osoba može biti najgora od svih, ali ako pristane nositi čudotvornu medaljicu, valja joj je dati."²⁴

Otac Kolbe smatra kako je čudotvorna medaljica snažna municija u rukama kršćana, pravo "strjeljivo" koje uvijek pogađa cilj.

"Presveta je Djevica čovječanstvu podarila čudotvornu medaljicu koja, nebrojenim čudesima ozdravljenjâ i obraćenjâ, potvrđuje svoje nebesko podrijetlo. Predstavljajući je, sama je Bezgrešna obećala nebrojene milosti svima koji je budu nosili; budući da su obraćenje i posvećenje Božje milosti, ona je najbolje sredstvo za postizanje našega cilja. Ona, dakle, predstavlja najbolje oružje 'Vojske'; ona je municija s kojim se vjerni 'vojnici' upušta u borbu s neprijateljem – sa zlom – spašavajući na taj način i same zlikovce."²⁵

Ponekad se čudotvorna medaljica povezuje s krunicom, koja je 'oružje', dok je ova 'municija'²⁶. Radi toga o. Kolbe ju je dao iskovati u veliku broju i dijelio svima koji je traže²⁷. Želio je da se što prije ostvari proročka želja svete Katarine Labouré: "O, kako će biti ugodno, kako li milo čuti: Marija je Kraljica čitava svijeta!"²⁸

"Dijelite njezinu medaljicu gdje god je moguće, djeci, kako bi je uvijek nosila oko vrata; starcima te osobito mladima, kako bi pod njezinom zaštitom imali dovoljno snage oprijeti se nebrojenim napastima i zasjedama koje se u ovo vrijeme okomljuju na njih. I onima koji nikada ne ulaze u crkvu, koji se boje pristupiti ispovijedi, koji ismijavaju vjerske prakse... žive u krivovjerju izvan Crkve. Ah, njima je apsolutno neophodno ponuditi medaljicu Bezgrešne i potaknuti ih da je rado nose te istodobno vapiti Bezgrešnoj za njihovo obraćenje. Mnogi uspijevaju ostvariti svoj cilj čak i onda kada netko u potpunosti ne prihvaća medaljicu. Neka je tada potajice ušiju u odjeću i mole dok Bezgrešna, prije ili kasnije, ne pokaže što je moćna učiniti. Čudotvorna medaljica je municija Vojske Bezgrešne."²⁹

¹⁴ Usp. *ibidem*.

¹⁵ Usp. KS 50.

¹⁶ Usp. 1.189.

¹⁷ Usp. KS 379.

¹⁸ Usp. 1.189.

¹⁹ Usp. KS 402 i 991Q.

²⁰ Usp. KS 1.122.

²¹ Usp. *ibidem*.

²² Usp. KS 50, 1.314 u 1.047.

²³ Usp. KS 1.066.

²⁴ KS 97.

²⁵ KS 1.248; usp. i KS 97 i 1.088.

²⁶ Usp. KS 1.088 i 1.127.

²⁷ Usp. KS 97.

²⁸ KS 1.122.

²⁹ *Ibidem*.

Od djetinjstva odgajana sam u katoličkom duhu i molila sam zagovor Majke Božje.

Jedno vrijeme bila sam jako žalosna zbog nesretnih trudnoća moje kćeri i njezinog rijetkog nasljednog gena.

Prije nekoliko godina dobila sam od prijatelja ili prijateljice (ne znam od koga, ali hvala mu/joj) u plastičnom omotu

ČUDOTVORNU MEDALJICU

Majke Božje Bezgrešne s molitvom:

"O Marijo bez grijeha začeta moli za nas koji se tebi utječemo i za sve one koji se tebi ne utječu..."

Molitva, za one koji se njoj mole i one koji to zanemaruju, mene je jako dojmila zbog moje obiteljske situacije.

Medaljicu s likom

Majke Božje Bezgrešne prije sam nosila u torbi.

Kad sam upozнала o. Zdravka, koji mi je poklonio knjižicu

"Čudotvorna medaljica – dar Bezgrešne" novu medaljicu s likom Bezgrešne sada stalno nosim oko vrata.

Medaljica je često stisnuta između mojih prstiju,

a na usnama mi je molitva za rođenje mojih potomaka.

Obraćanje i zdravlje moje obitelji.

Majka Božja Bezgrešna

uslišala je moje molitve

i dobila sam prekrasnog unuka, za kojeg zahvaljujem noću i danju.

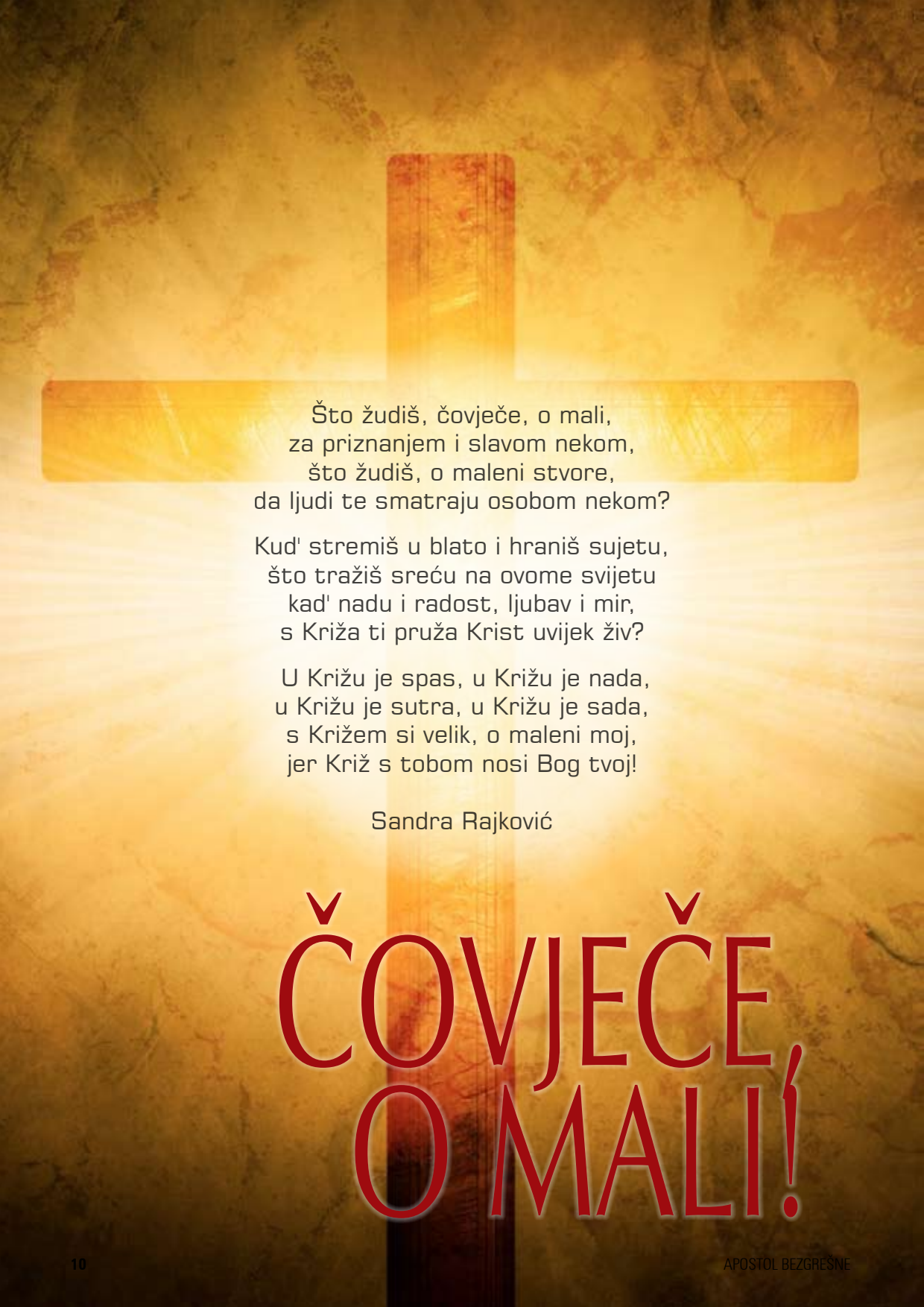
Svaka baka zna što znači osmijeh i vrisak dvogodišnjeg djeteta "Baka!".

Sreća je bezgranična.

USLIŠANA MOLITVA

Piše: Marija Gerenčir

**HVALA MAJCI BOŽJOJ BEZGREŠNOJ!
I DALJE NASTAVLJAM MOLITI ZA SVOJU OBITELJ.**

Što žudiš, čovječe, o mali,
za priznanjem i slavom nekom,
što žudiš, o maleni stvore,
da ljudi te smatraju osobom nekom?

Kud' stremiš u blato i hraniš sujetu,
što tražiš sreću na ovome svijetu
kad' nadu i radost, ljubav i mir,
s Križa ti pruža Krist uvijek živ?

U Križu je spas, u Križu je nada,
u Križu je sutra, u Križu je sada,
s Križem si velik, o maleni moj,
jer Križ s tobom nosi Bog tvoj!

Sandra Rajković

ČOVJEČE,
O MALI!

Ovo je slovo A. Ovo je slovo B. A kada sklopimo ta dva slova, nastaje riječ ABBA. Ta riječ pobuđuje u nama određene osjećaje kao što su toplina, zaštićenost, mir i prihvaćenost. Ona je topla, okrugla i kada je izgovaramo, naša usta puna su toplog zvuka.

Kako bismo osjetili sve to, moramo prije svega poznavati abecedu. A da bismo je naučili, moramo ići u školu. U školi učimo i stječemo znanje. Diploma koju zaslužimo znak je određenog znanja koje smo stekli te smo spremni preuzeti i određene odgovornosti u zajednici, poduzeću – u životu. Ali ipak, početak svemu tome jest abeceda jer ne možemo ništa pročitati, naučiti, ništa raditi, ako ne poznajemo osnove, a to su slova.

Jesu li znanje, slova i pismenost dostupni samo manjini ili samo nekoj privilegiranoj skupini ljudi? Nekada davno u prošlosti da, jesu, no danas se smatra da je znanje slova za svakoga te kako treba biti svakome dostupno. Baš svakome. Znati i razumjeti slova i čitati još uvijek ne znači da ćemo posegnuti za nekom dobrom knjigom ili da ćemo pisati romane ili pak da ćemo pripremati lijepe govore. Istina, u ponuđenom znanju svi smo istih šansi, jer je svakome dostupno, ali kako ćemo se njime koristiti, u tome se razlikujemo. Osnovna pismenost danas je dana svima, ali sami odlučujemo što ćemo s time, želimo li čitati i pisati te koliko ćemo se koristiti time.

Zašto razglabanje o svemu tome? Upravo zato što sam i sama bila u potpunosti nepismena, iako sam završila sve propisane škole i fakultet te pohađala dopunske nastave na prestižnim europskim školama. Ali, tek nedavno sam svladala velika slova Božje Škole. Što time mislim reći? Otkuda nam ideja da možemo išta znati samo po sebi o Bogu ako ne poznajemo i ne trudimo se upoznati osnovnu abecedu, osnovnu Njegovu Riječ? Ako ne čitamo Bibliju, životopise svetaca i ostalu Božju literaturu? Što mi onda uopće znamo o Njemu? Abeceda je i molitva, Euharistija, klanjanje, pričest... Bez toga smo NEPISMENI i ne možemo reći da poznajemo Boga, Oca našega, stvoritelja Neba i zemlje. A On želi da smo pismeni, da razumijemo te nas tako neprestance zove u školu. Priznajmo, mi se baš i ne damo. Baš kao i djeca, radije marikiramo...

BOŽJA ŠKOLA

RADOST

Piše: Jelena Miličević

SUSRETA

Splitska riva idealno je mjesto događanja svih mogućih susreta. Bilo lijepo ili loše vrijeme uvijek su kafići puni, odzvanjaju sve vrste glazbe, čuju se novosti, vode se *ćakule*, događaju se zaljublivanja... Da Isus ponovno dođe na ovu našu zemlju, mislim da bi najviše boravio među ljudima na Rivi, s narkomanima po Matejuški, prosjacima na svakom kutu. Možda bi se s nekim mladima *zarolao* put Zapadne obale ili biciklom prema Žnjanu. Ako bi poželio malo samoće, mogao bi je pronaći na obroncima Marjana ili penjući se putovima planinara kod sv. Jere. Kada bi vidio žalosne ribare, koji nisu ništa ulovili, našao bi On najbolje mjesto za baciti mreže. Sve bi On to znao

iskoristiti za najbolji ulov duša za pomoć čovjeku. Davno još napisao je Ivan Golub u maloj knjižici *Ususret dolasku*: "Susret i sreća su istog korjena. Biti sretan i sresti idu skupa, ne može se biti sretan bez susreta. Teško je postati izravno sretan, to može biti i napast koja nas vodi u sebičnost, a česti je uzrok i bolesti depresije. Za sreću je potreban put do drugoga - susret."

Kako je Isus volio ljude, možemo vidjeti iz Evandjelja koje je prepuno susreta. To je bilo i Njegovo poslanje. Jednom zgodom dvojica Njegovih učenika upute se za Njim i, kao da se sami pozivaju na susret, pitaju Ga: "Učitelju gdje stanuješ?" Isus im odgovori: "Dodite i

vidite!" Došli su i proveli s Isusom jedan dan. Susret s Isusom nikada više nije odvojio Mariju iz Magdale od Njega, niti Samarijanku, Nikodema, Natanaela... Ivan je taj susret zabilježio svojim pozivom i posvjedočio životom. A mi? Čemu sve znanje i teologija ako ne dođe do susreta? Čemu primanje sakramenata ako se ne dogodi susret s Kristom?

Ove zadnje dane godine Bogu posvećenog života, baš na našoj Rivi, dogodio se jedan radosni, upečatljivi susret koji želim podijeliti s vama. Želim posvjedočiti da sve ono što radimo i živimo, ako je u predanju Kristu, biva izvorom radosti. Često puta prolazim splitskom Rivom, blizu stanujem i tu su moje najomiljenije staze. Bože moj, kao u snu to popodne našle su se ispred mene tri sestre Majke Tereze. Među njima prepoznala sam Vesnu, moju davnu suradni-

cu u Caritasu. Potrčala sam joj u zagrljaj. "Pa to je čudo", povikala sam. Druge dvije sestre iz Kalkute ponavljale su za mnom: "Pa to je čudo!" Bez dogovora, bez mobitela našle smo se nakon tridesetak godina. Bile su u prolazu. Istu večer trebale su ići dalje. Poslužila sam im kao vodič poznatih crkava i katedrale. Nema tu ni žurbe ni napetosti, na Rivi su nas zaustavljali prolaznici, mnogima su dijelile svoje osmijeh, pažnju... Pridružila nam se i jedna djevojka koja je kod njih volontirala u kući za beskućnike u Zagrebu i ovjekovječila fotografijom ovaj susret. Trenuci su nam brzo prolazili. Što je jedan sat

prema vječnosti za koju živimo i radimo? "Naći ćemo se mi opet jer čuda postoje!" potvrdile su te drage sestre. Poklonile su nam knjižicu s devetnicom bl. Majci Tereziji i medaljice koje dijelim. Završit ću ovaj upečatljivi i nezaboravni susret, koji mi je darovao moj Zaručnik, mislim Majke Tereze iz knjižice: "Poslanje Majke Terezije se nastavlja i dalje preko njenih sestara, i još se više ostvaruje njezinim zagovorom na nebu. Molim za svaku pojedinu od vas da budete svete i tako širite Njegovu ljubav kamo god idete. Palite Njegovo svjetlo istine u životu svakog čovjeka tako da Bog može i dalje ljubiti ovaj svijet po tebi i po meni." Amen!

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ U DUHU SV. MAKSIMILIJANA KOLBEA

PETA KATEHEZA

**POSVETA BEZGREŠNOJ:
PUT KA SVETOSTI...**
po uzoru na Mariju, Djevicu
Majku; Djevicu koja se prikazuje"

**Čitanje odabranih tekstova
sv. Maksimilijana Kolbea**

MARIJA JE DJEVICA MAJKA

To je njena najneposrednija odlika. Ona je, prije svega, Majka Božja. U Naviještenju, Marija je dala svoj pristanak u vjeri te konkretno svoje tijelo stavila na raspolaganje za utjelovljenje samoga Sina Božjega.

Podsjetimo se, u svezi s time, jednog drugog evanđeoskog teksta (Lk 11,27-28), u kojemu je jedna žena iz puka, oduševljena posebnošću poruke što je Isus naviješta, kliknula posred mnoštva: "Blažena utroba koja te nosila i grudi koje si sisao!" A Isus joj na to odgovara: "Još blaženiji oni koji slušaju riječ Božju i vrše ju." I zaista, kao što je primijetio sveti Augustin, Marija nije Isusova majka samo zato što je nosila Gospodina u utrobi, već stoga jer ga je u vjeri slušala. Ona je živjela nježnu ljubav prema Sinu, i prema braći. (usp. KS 991)

Marija hiti svojoj rođakinji Elizabeti kako bi joj, služeći joj, iskazala iznimnu evanđeosku ljubav (usp. Lk 1,39-46); jednako je tako brižna majka u Kani: njena briga pospje-

šuje slavljenje te budi vjeru kod Gospodinovih učenika. (usp. Iv 2,1-12) To majčinstvo poprima svekolike razmjere pod Križem, gdje ona postaje majkom svakoga pojedinoga čovjeka na zemlji.

Dvije su dimenzije Marijina majčinstva u odnosu na Krista: tjelesna dimenzija, koju ne možemo nikako izostaviti, jer nas upućuje na istinitost utjelovljenja, te duhovna dimenzija, koja upućuje na povezanost s Isusom što nadilazi samu tjelesnu povezanost. Tu drugu dimenziju možemo živjeti i mi. I mi smo – kako veli Isus – njegova braća, sestre i majke, ako slušamo i vršimo njegovu riječ. (usp. Lk 8,21)

To Marijino majčinstvo u odnosu na Isusa, što ga možemo nazvati "duhovnim", proširilo se sve do nakraj zemlje, na svakoga pojedinoga od nas, kao što stoji u Ivanovu Evanđelju, u kojemu Isus povjerava svoju Majku ljubljenoome učeniku. Marija postaje ona koja rađa djecu za vjeru; dakako – ne u tjelesnome smislu, već u smislu da čuva braću svoga Sina u vjeri te svima pokazuje Sina kao jedinu polazišnu točku i isključivo mjerilo svega. "Učinite sve što vam kaže." (usp. Iv 2,5) Marija svoje majčinstvo u odnosu na nas vrši tako što u nama rađa, podiže, i osnažuje Krista, kako je rekao sveti Maksimilijan:

"U Marijinoj utrobi duša se treba roditi po uzoru na Isusa Krista. Ona mora dušu hraniti mlijekom svoje milosti, nježno je oblikovati i upućivati, upravo onako kako je hranila, oblikovala i upućivala Isusa. Na njenu krilu duša treba naučiti upoznati Isusa. Iz njena srca treba crpiti ljubav prema njemu; štoviše, ljubiti ga samim njezinim srcem te postati slična njemu po ljubavi." (KS 1295)

U jednom drugom tekstu, sveti Maksimilijan piše:

"Tek ćemo po sudu Božjemu, u raju, spoznati zanimanje što ga je ta naša blaga Majka nebeska gajila prema svakome od nas, od samoga rođenja; zanimanje koje je gajila prema svakoj duši, njenoj kćeri, kako bi je oblikovala po uzoru na Isusa, svoga Prvorodjenca, prauzora svetosti, Bogočovjeka." (KS 1313)

"Oblik"; "kalup", prema kojemu svaki kršćanin treba biti oblikovan, jest Isus Krist. Suobličiti se Kristu, imati njegove osjećaje, kao i sve ono što se prije svega nalazi u srcu Marije, kao Isusove Majke. U tome se ujedno sastoji i majčinstvo Crkve: naviještati Isusa Krista te činiti da raste u srcu čovjeka, kako bi njegov život bio sretan te imao smisao i bit; bio ispunjen ufanjem i istinom. Zaista, kao što nam je rekao Papa Benedikt XVI. na svetoj misi kojom je započeo

svoj pontifikat: "Krist ništa ne oduzima, a sve daje." Da, kao što je govorio još Drugi vatikanski sabor: "Samo Krist u potpunosti čovjeka otkriva čovjeka. Samo u otajstvu utjelovljene Riječi otajstvo čovjeka pronalazi istinsko svjetlo. (GS 22) Upravo se u tome sastoji i "majčinstvo" svakog Vojnika Bezgrešne, prema želji svetoga Maksimilijana: naviještati Isusa Krista!

"Eto, Mi (VB) čini da Marija uđe u sva srca, da se rodi u svim srcima, kako bi – ušavši u ta srca – mogla savršeno ih zaposjesti, u njima roditi dragog Isusa, Boga te učiniti da On uzraste sve do savršene dobi. Kakva li lijepa poslanja!... Zar ne? Uzdizanje čovjeka do Bogočovjeka, preko Bogočovjekove majke." (KS 508)

Naviještati Isusa Krista, lijepo je poslanje, jer u Njemu svaki čovjek pronalazi sreću i puninu smisla za svoj život. Možemo imati dionništvo u Marijinu duhovnome majčinstvu, i to ne samo slušajući Riječ Božju, već učinivši se suradnicima njezina majčinskoga poslanja. Štoviše, sveti Maksimilijan piše kako Marija ne želi sama vršiti svoje poslanje, već u nj želi uključiti također i nas. Majčinstvo znači: skrb, ljubav, pozornost prema drugome. Sveti Maksimilijan je djelotvorni svjedok svega toga. Kao što su pred nekoliko godina izjavili talijanski biskupi okupljeni u Palermu: naviještanje Evandjelja najveći je čin ljubavi za kršćanina; prvotni način iskazivanja ljubavi. Evandjelje je to koje obraća srca oholih te donosi spoznaju vlastita dostojanstva poniznima, kao što je i sama Djevica iz Nazareta rekla u svome hvalospjevu "Veliča". Naviještanje Evandjelja prvotni je oblik iskazivanja ljubavi također i za svakog voj-

nika Bezgrešne. Maksimilijan Kolbe, suočen sa stvarnošću svoga vremena – napose ateizma – primijetio je sljedeće:

"Tim je siromašnim ljudima potrebno nadnaravno svjetlo; puno nadnaravne snage. Oni su nesretnici, nevoljnici, jer konačnim ciljem smatraju ono što je tek puko sredstvo. Radi toga, nakon što su postigli sreću ka kojoj su težili, nisu pronašli ono što su tražili. Zato nastavljaju tražiti, razočarana srca, s gorčinom u duši. Kako takvima ne pružiti ruku? Kako im ne pomoći da umire svoje srce, uzdignu svoj um onkraj svake prolaznosti, k jedinoj konačnome cilju, Bogu? Ljubav prema bližnjemu potiče one duše koje su već pronašle istinski životni ideal da ne zaborave braću koja

ih okružuju. Jedna od brojnih udruuga koja tu ljubav prema bližnjemu ostvaruje u praksi jest i Vojska Bezgrešne." (KS 1237)

Sveti je Maksimilijan ujedno i svjedok one ljubavi koja vodi k mučeništvu. On je "čovjek za čovjeka", koji je živio sa svjetlom u srcu: "Samo ljubav stvara". (usp. KS 1205) Lekcija je to što ju je naučio u svome dubokome i prisnome svakodnevnom iskustvu zajedništva s Kristom preko posvete Bezgrešnoj.

Boravak u Marijinoj školi svetoga je Maksimilijana potakao, kao što može potaći i svakoga od nas, biti "čovjek za druge" u svakodnevlju: u obitelji, na poslu, u društvenim odnosima. Marijanski način življenja u ljubavi nalazi svoje sre-

dište, svoju srž, svoju temeljnu dimenziju.

MARIJA JE DJEVICA KOJA PRINOSI; PRIKAZUJE

Marija, kaže nam *Marialis Cultus*, uzor je onog oblika pobožnosti koji se sastoji u tome da se **od vlastitoga života učini dar; prinos** – besplatni prinos Bogu.

Njena se radost hitro pretvorila u "mač koji će ti probosti dušu", jer je njeno Dijete bilo znak osporavan (usp. Lk 2,35). Aluzija je to na Sinovljevu Muku koja će postati i njena vlastita muka. Marija trenutak za trenutkom dijeli Sinovljevo iskustvo te svoj "fiat" pretvara u svakodnevni "stabat", vjerno pristajući uza poslanje što joj ga je Otac povjerio.

Sveti Maksimilijan tu etapu njena života nazivlje "žalošću koju je potakla ljubav".

Isus nije sišao s Križa, a Marija se nije od njega udaljila. Tako nas je Isus ljubio!

On svoje stanje prinosi Ocu, a Otac je taj – kao što čitamo u Poslanici Hebrejima – koji je uslišao Sina dok mu je upućivao molitve sa silnim vapajem i suzama. (usp. Heb 5,7) Isus bi "uslišan radi svoje predanosti", govori nam nadalje Poslanica Hebrejima. Uskrsnuće je odgovor na predanje što ga je Sin izvršio s pouzdanjem u ruke Očeve.

Marija je tu jer je i ona, sa svoje strane, svoj život s povjerenjem predala Ocu. Marija znade da je Bog vjeran svojim obećanjima. Opjevala je to još u svome Hvalospjevu. Bol je plod, kao i posljedica, ljubavi. Sveti je Franjo plakao, jer Ljubav nije ljubljena.

To vrijedi i za nas. Sveti je Mak-

similijan napisao kako čovjekov život ima tri etape: priprava za rad, rad te bol koja je plod ljubavi. To je ujedno i kratki opis njegova vlastita života. Predanje života Kristu po Marijanim rukama učinila je da je sveti Maksimilijan živio i umro iz ljubavi. U Auschwitzu je njegov mir bio upravo zarazan, jer je u srcu imao sigurnost. Ovako je pisao majci u posljednjoj poruci prije smrti:

"Ljubljena majko, krajem mjeseca svibnja stigao sam željeznicom u logor Aušvic. Kod mene je sve u redu. Ljubljena majko, budi mirna što se tiče mene i moga zdravlja, jer je dobar Bog sveprisutan te s velikom ljubavlju misli na sve i na svakoga." (KS 961)

Eto u čemu se sastojala sigurnost svetoga Maksimilijana: "Bog je sveprisutan i s velikom ljubavlju misli na sve i na svakoga." Eto odgovora na trpljenje. Tako više nema prepreka, jer Bog je tu i "tješi [nas] u svakoj našoj nevolji da bismo i mi sve koji su u nevolji mogli tješiti onom utjehom kojom nas same tješi Bog." (2 Kor 1,3-4)

Svoje poslanje možemo živjeti kada smo aktivni, u trenutcima spokoja, kao i u trpljenju, ako živimo povezani s Kristom Otkupiteljem putem svoga potpuna predanja Bezgrešnoj. To postaje put spasenja za nas same, i za sve druge.

Ljudski je život uvijek obilježen trpljenjem koje, proživljeno s Marijom, podno Križa, može postati nalik na njeno "Uskrsno trpljenje".

Vjera, kao niti posveta Bezgrešnoj, ne štite nas od životnih pogibli, već nam pružaju mogućnost sve, baš sve, predati Bogu po Mariji: radosti, boli; sretne trenutke, kao i trenutke trpljenja i na taj na-

čin živjeti utjehu Božju, kako bismo i sami u svome životu bili tješitelji. Kako drugačije nazvati iskustvo svetoga Maksimilijana u bunkeru gladi, ako ne iskustvom utjehe koja ga je učinila sposobnim tješiti svoje suuznike i privesti ih k Bogu?

ZAKLJUČIMO:

Marija, sa svoja četiri stava:

- Djevice u stavu slušanja
- Djevice u molitvi
- Djevice Majke
- Djevice koja se prikazuje Bogu

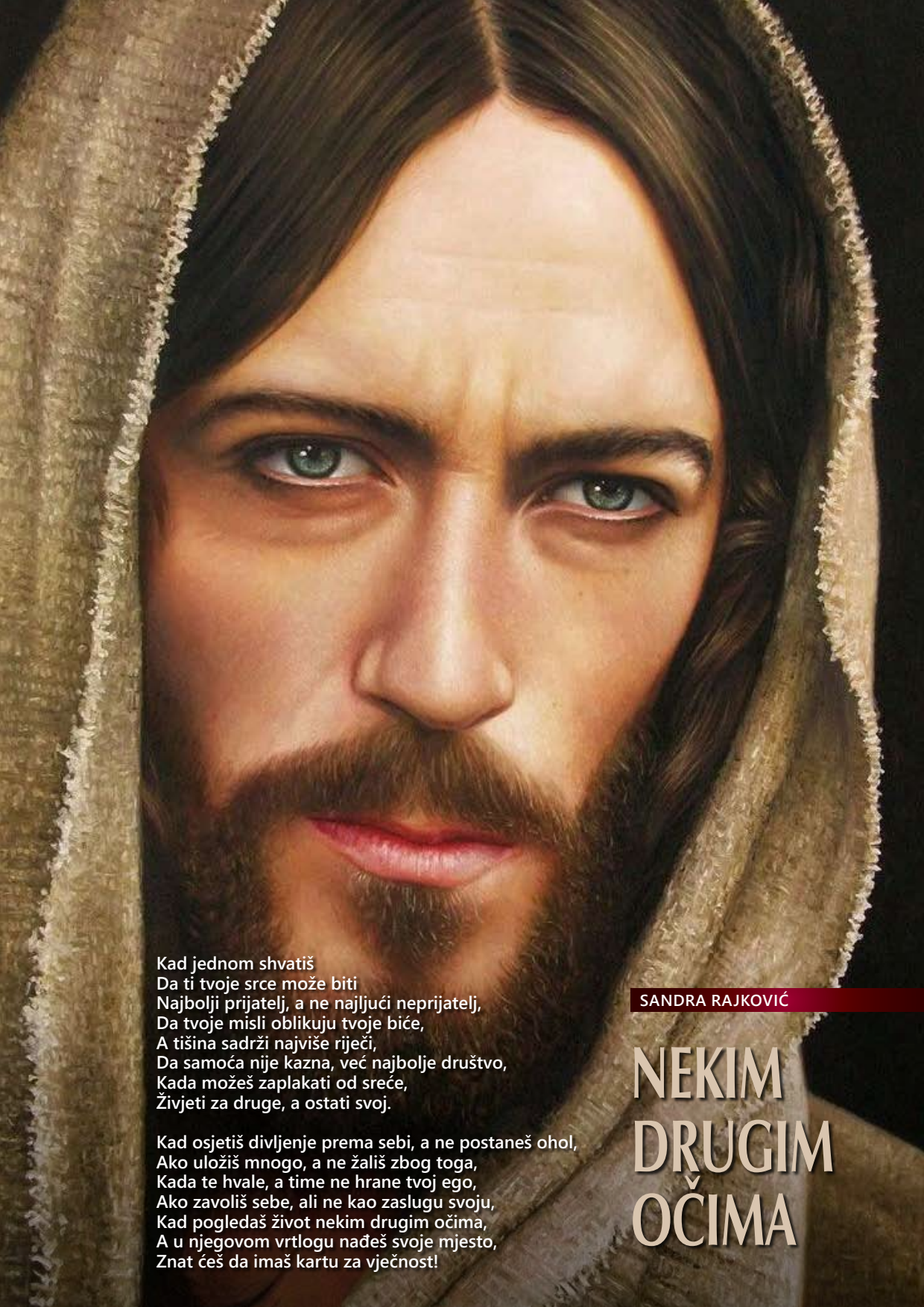
nudi nam četiri potporna na temelju kojih možemo živjeti svoju posvetu njoj. Posrijedi su nadasve konkretne uporišne točke. Ponekad se znademo pitati u čemu se točno sastoji posveta Bezgrešnoj? Eto nam odgovora. Sastoji se u tome da u sebi obnovimo iste te stavove, kako bi nas Evanđelje oblikovalo po svome nahodaženju.

Pitanja za produbljenje:

- Ima li ti sveti Maksimilijan što za reći svojom ponudom da posveta Bezgrešnoj bude revnost za poslanje osvojiti svijet za Krista po Bezgrešnoj?
- Može li to postati i tvoj ideal? Osjećaš li da možeš krenuti na put?

Životna zadaća:

- Pregnuće približiti se osobama koje trpe i pokloniti im svoju prisutnost, ljubav, utjehu.

Kad jednom shvatiš
Da ti tvoje srce može biti
Najbolji prijatelj, a ne najljući neprijatelj,
Da tvoje misli oblikuju tvoje biće,
A tišina sadrži najviše riječi,
Da samoća nije kazna, već najbolje društvo,
Kada možeš zaplakati od sreće,
Živjeti za druge, a ostati svoj.

Kad osjetiš divljenje prema sebi, a ne postaneš ohol,
Ako uložiš mnogo, a ne žališ zbog toga,
Kada te hvale, a time ne hrane tvoj ego,
Ako zavoliš sebe, ali ne kao zaslugu svoju,
Kad pogledaš život nekim drugim očima,
A u njegovom vrtlogu nađeš svoje mjesto,
Znat ćeš da imaš kartu za vječnost!

SANDRA RAJKOVIĆ

NEKIM DRUGIM OČIMA

PUT PRIPRAVE NA POSVETU BEZGREŠNOJ U DUHU SV. MAKSIMILIJANA KOLBEA

ŠESTA KATEHEZA

S MARIJOM K POSLANJU:
način vršenja poslanja
sv. Maksimilijana Kolbea

"LJUBAV JE POSVUDA!"

"Promatrajući s uzvišenim divljenjem Božji plan spasenja, koji svoje ishodište ima u Ocu, koji stvorenjima želi slobodno podariti božanski život Isusa Krista, a koji se na veličanstven način očituje u Mariji Bezgrešnoj, otac Kolbe oduševljeno je i zanosno uskliknuo:

'Ljubav je posvuda!.' (KS 1291)
Besplatna ljubav Božja, odgovor je na sva pitanja.

'Bog je ljubav' – reći će sveti Ivan. (1 Iv 4,8)"

Ove riječi, što ih je Papa Ivan Pavao II. izgovorio u homiliji od 8. prosinca 1982., u Svetoj Mariji Velikoj, dva mjeseca nakon proglašenja oca Kolbea svetim, sadrže ključ za iščitavanje smisla *poslanja* na način na koji ga je prihvatio i živio sveti Maksimilijan.

Poslanje je, zapravo, u cijelosti pitanje ljubavi: "lude" ljubavi Boga Oca, koji sanja o sreći svakog svog stvorenja, čineći ga dionikom vlastita života, radi čega je i dao svoja Sina. (usp. Iv 3,16)

"Prekomjerne" ljubavi Kristove, koji – postavši čovjekom u utrobi Marijinoj – dopušta da mu na Križu probodu srce, kako bi naša suha i okorjela srca napojio Živom

vodom Duha, svojim izmučenim Tijelom, i svojom Krvlju prolijevanom za nas. (usp. Iv 19,17-37) Ponizna ljubav jedne mlade žene iz Nazareta, koja u predanju vjere Bogu nudi vlastitu utrobu i vlastito srce, kako bi On, u vremenu i u povijesti, mogao ostvariti taj Plan spasenja i ljubavi. (usp. Lk 1,26-38)

Dubinom svojstvenom jedino misticima i svecima, Maksimilijan – nasljedovatelj svetoga Franje – shvatio je kako se bezgranična ljubav Trojstvenoga Boga prema čovječanstvu u punini objavila u Isusu Kristu.

U otajstvu Utjelovljenja i Križa, Bog se ponizio; pretvorio u slabost, siromaštvo, tijelo; ogolio se i predao u naše ruke (usp. Fil 2,6-7): Ljubav je to koja se daruje do kraja. "Zato On ulazeći u svijet veli: *Žrtva i prinos ne mile ti se, nego si mi tijelo pripravio; paljenice i okajnice ne sviđaju ti se. Tada rekoh: 'Evo dolazim!' U svitku knjige piše za mene: 'Vršiti, Bože, volju tvoju!'*" (Heb 10,5-7)

Svetom Maksimilijanu nije promaklo kako se otajstvo te "oplijene" dogodilo u utrobi Marijinoj, kako nas podsjeća sveti Pavao: "A kada dođe punina vremena, odasla Bog sina svoga: od žene bi rođen(...)." (Gal 4,4)

Osobitim darom milosti; "karizmom" – mogli bismo reći, sveto-

me je Maksimilijanu bilo omogućeno iznimnom bistrinom spoznati i prihvatiti Marijino otajstvo i poslanje unutar Božjega plana. Sv. Maksimilijanu, Marija nije samo Božje stvorenje koju je On odabrao za majku da bi ušao u svijet: ona je Bezgrešna, Nova Žena, otkupljeno čovječanstvo, sanjano od Boga. Ona je i danas Majkom Boga čovjekom postala, pozvana nastaviti suradnju s Duhom Svetim pri rađanju Sina u srcima ljudi.

*"(...) Riječ je tijelom postala (Iv 1,14) kao plod ljubavi između Boga i Bezgrešne. Na taj način On postaje Prvorodenac, Bogočovjek te se duše ne rađaju ponovno u Kristu drugačije doli po ljubavi Boga prema Bezgrešnoj te u Bezgrešnoj."*¹

On je shvatio da je, *kako u poslanju Sina* – onomu koje se sastoji u objavljivanju lica Očeva i postizanju našega dioništva u Njegovu božanskome sinovstvu – *tako i u onome Duha Svetoga* – koje se sastoji u oblikovanju sve djece Božje na sliku Isusovu, Bog Otac Mariji želio povjeriti točno određeno poslanje: biti Majkom Sina Božjega čovjekom postala,

¹ KS 1296. Kraticom KS podrazumijeva se brojčani redoslijed korišten u novome izdanju *Spisâ Maksimilijana Kolbea (Scritti di Massimiliano Kolbe)*, ENMI, Rim, 1007.

kao i Majkom svih ljudi koji su pozvani biti udovima njegova Mistična Tijela – Crkve.

Sveti Maksimilijan piše ovako: "... *zadaća je Duha Svetoga oblikovati nove udove Mistična Tijela Kristova ... sve do nakraj svijeta ... ali, to se djelo izvršuje s Marijom, u Mariji i po Mariji*".² "U Marijinoj se utrobi svaka duša treba ponovno roditi po uzoru na Isusa Krista".³

Na temelju duga i životna razmatranja toga Plana ljubavi, sveti Maksimilijan, još kao mladi student u Rimu, a onda sve više u godinama svoga posvećena života na tragu svetoga Franje Asiškoga, kao i svoje svećeničke službe, stječe tu revnost za slavu Božju, za nastupanje Kraljevstva Srca Isusova, za obraćenje i posvećenje svakoga pojedinca i sviju zajedno, koja je bila pokretačem čitava njegova života.

U svojoj želji privući sve ljude k ljubavi Božjoj, sveti je Maksimilijan Kolbe shvatio kako je *prva i temeljna pretpostavka* poslanja Crkve nasljedovanje Gospodina Isusa, savršena Misionara Očeva, *činiti onako kako je činio On*, a to znači, oplijeniti se, *isprazniti se od sama sebe u utrobi iste Majke, Marije*.

Radi toga je sveti Maksimilijan, pogadajući točno srž stvari, shvatio kako se *snaga poslanja* sastoji u potpunoj pripadnosti Mariji, u suobličavanju Njoj, sve dok ne postanemo Ona sama (usp. KS 508 i 1210), da bismo omogućili Duhu Svetomu, glavnome Dioniku poslanja, koji je djelovao u Njoj i s Njome, nastaviti donositi Krista svijetu, po nama.

² KS 1229.

³ KS 1295.

To marijansko gledište naišlo je na svoj odjek u novijemu učiteljstvu Crkve, u mislima Ivana Pavla II., kao i njegova nasljednika Benedikta XVI., koji je 1986. napisao: "Crkva nije stroj; ona nije niti obična institucija... Ona je Žena. Ona je majka. Živa je. Marijansko shvaćanje Crkve predstavlja najsnažniju te odlučnu suprotstavljenost poimanju Crkve kao puke organizacije, k tomu još birokratske. Ne možemo *tvoriti* Crkvu; moramo *biti* Crkva ... *Samo ako smo Marijanski usmjereni, postajemo Crkva*. U početku, Crkva je rođena ... kada je iz Marijine duše proizašao *'fiat'*. To je najveća želja Sabora: da se Crkva probudi u našim dušama. Marija nam pokazuje put".⁴

POBJEDNIČKA STRATEGIJA

U svjetlu dosad izrečenog, prije no što se posvetimo razmatranju načina na koji je svoje poslanje vršio otac Kolbe, vjerujem kako je važno naglasiti briljantnu jednostavnost njegove *strategije poslanja*, čija se bit sastoji prije svega u pokretanju sljedećom zanosnom *"fiks-idejom"*: željom približiti se Mariji, uvijek pripadati njoj, *postati Marija*, Bezgrešna, stvorenje u kojemu se Božji plan u potpunosti ostvario, kako bismo "sve više razvijali krila ljubavi"⁵ prema Bogu i bližnjemu i omogućili joj po nama nastaviti radati Isusa u srcu svake osobe koja živi i koja će živjeti na zemlji.

⁴ J. Ratzinger: *Die Ekklesiologie des Zweiten Vatikanumus*, u IKZt 15 (1986.), str. 41-52, navod iz Brendan Leahy: *Il principio mariano nella Chiesa*, Città Nuova Editrice, str. 216.

⁵ Usp. KS 1284.

Drugim riječima, sveti Maksimilijan je shvatio (kao što je to sa svecima običaj) da, kako bi se surađivalo na sveopćem Planu spasenja, valja prije svega u *igru uključiti sebe same!* Prije negoli metode, sredstva, inicijative ... potrebne su osobe! Potrebno je da svatko od nas, odlučno i slobodno, odabere prihvatiti ljubav Božju, nasljedovati Krista i predati mu svoj život (usp. Rim 12,1-2), kako bismo bili svjedoci njegove ljubavi, sredstva u njegovim rukama, službenici istine. Marijinim riječima: "Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po tvojoj riječi!" (Lk 1,38)

Radi toga je utemeljio *Vojsku Bezgrešne*: sasvim sigurno ne da bi uspostavio tek još jednu katoličku organizaciju u nizu, već kako bi udahnuo život misionarskome pokretu, udruzi ljudi koji su odabrali "u potpunosti se posvetiti Bezgrešnoj Djevici, stavljajući se slobodno kao poslušno i velikodušno sredstvo u njene ruke" (usp. Izvorni program VB), u cilju suradnje na vlastitu obraćenju i posvećenju, kao i onome svih ljudi. Udrugu osoba koje, zajedno, bez pridržaja posvećene Mariji, žive i ljube, trpe i raduju se, djeluju u svakome okruženju i svakoj prilici u zajedništvu života s Njome, čineći je vidljivom i djelatnom u svijetu.

Eto zbog čega je pozvati i pridružiti što veći broj ljudi *Vojsci Bezgrešne* bio cilj oko kojega je sveti Maksimilijan neumorno nastojao. Nije bila toliko riječ o umnožavanju broja pripadnika njegova pokreta, već o najvećem mogućem doprinosu ostvarenja *"sreće čitavoga čovječanstva u Bogu, po Bezgrešnoj"*⁶, omogućujući joj ne-

⁶ KS 1088.

ka nastavi svoje svekoliko majčinsko poslanje ... posvuda, što je moguće hitrije, putem ponizne i velikodušne prisutnosti sve većeg broja Vojnika-apostola, osoba svih dobi, kao i životnih stališa i okolnosti "posvuda, a napose na najvažnijim mjestima, kao što su: 1) obrazovanje mladih (profesori znanstvenih zavoda, učitelji, sportska društva); 2) upravljanje javnim mnijenjem (časopisi, dnevni listovi: njihovo uređivanje i distribucija; javne knjižnice, pokretne knjižnice, itd.); 3) umjetnost (kiparstvo, slikarstvo, glazba, kazalište) te naposljetku 4) da naši vojnici Bezgrešne postanu na svim poljima znanosti začetnici i voditelji (prirodne znanosti, povijest, književnost, medicina, pravo, egzaktne znanosti, itd.)."¹⁷

I dodaje: "da se, uz pomoć VB, pojave i razvijaju industrijski i gospodarski kompleksi, banke, itd. – riječju, da Vojska sve prožme te u zdravu duhu ozdravi, osnaži i razvije, na veću slavu Božju, po Bezgrešnoj, na dobrobit čovječanstva."¹⁸

⁷ KS 92.

⁸ Ibidem.

To je bio misionarski san svetoga Maksimilijana! Ta su, vazdana, obzorja privlačila njegov pogled!

Njegova se misionarska strategija može sažeti u sljedeće tri točke:

1. obratiti i evangelizirati same sebe u Marijinoj školi;
2. evangelizirati druge, svjedočanstvom, riječju, sebedarjem;
3. pozivati uvijek nove evangelizatore i formirati ih.

PO UZORU NA MARIJU KAO MISIONARKU

"Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin. Uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu.

Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga⁴² j povika iz svega glasa: "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje!⁴³ Ta otkuda meni da mi dođe majka Gospodina mojega?⁴⁴ Gledaj samo! Tek što mi do ušiju doprije

glas pozdrava tvogega, zaigra mi od radosti čedo u utrobi.⁴⁵ Blažena ti što povjerova da će se ispuniti što ti je rečeno od Gospodina!"

HVALOSPJEV MARIJIN (LK 1,46)

Tada Marija reče:
⁴⁶"Veliča duša moja Gospodina,
⁴⁷klikće duh moj u Bogu,
⁴⁸što pogleda na neznatnost službenice svoje:
 odsad će me, evo,
 svi naraštaji
 zvati blaženom."

(Lk 39-48)

Kolika li je svjetlost Duha Svetoga morala ispunjati Marijinu osobu, ako je bio dovoljan samo njezin pozdrav kako bi se i Elizabeta, sa svoje strane, ispunila te u mladoj majci prepoznala Majku Gospodinovu? Koja li je punina milosti morala preplavljati Marijino srce, ako je samo njezin pozdrav bio dovoljan da objavi Spasiteljevu prisutnost te učini da njegov Preteča u majčinoj utrobi zaigra od radosti?

Taj evandeoski tekst, u kojem Luka opisuje Marijin posjet Elizabeti, otkriva Marijinu misionarsku dušu; onu misionarsku dušu koja je na tako neodoljiv način privukla Maksimilijana Kolbea te je poželio postati "Marija koja živi, govori i djeluje u ovome svijetu"⁹, kako bi na taj način bio istinski Isusov misionar u svijetu.

Smatram da se način na koji je sveti Maksimilijan vršio poslanje rodio upravo iz toga: iz neprestana, svakodnevna razmatranja Marije; Marije Evandjelja, te velike, ali i ponizne Žene, koja je hodila prašnjavim putovima svoje zemlje noseći Boga u srcu i pjevajući svoj *Veliča*; Žene koja je, kao što čitamo u predivnome saborskome dokumentu o apostolatu laikâ, "dok je živjela na zemlji život kao i svi drugi, puna obiteljskih briga i obveza, istovremeno bila blisko združena sa svojim Sinom te je na sasvim jedinstven način surađivala u Spasiteljevu djelu"¹⁰; ta snažna Žena koja je ostvarivala svoje hodočašće vjere¹¹, ponavljajući svoj "fiat" Volji Božjoj u svim fazama svoga života, sve do podno Križa ... i dalje!

Vjerujem kako možemo ustvrditi da je način na koji je Kolbe vršio svoje poslanje (posvuda: u Rimu, u domovini, u Japanu) jednostavno želio biti Marijin način: istovremeno unutrašnji i praktičan, duhovan i djelatan.

Sveti je Maksimilijan, živeći sve snažnije i radikalnije svoju pripadnost Bezgrešnoj, svoju potpunu posvetu Njoj, uvidio i usvojio Marijine stavove u odnosu prema Bo-

gu i bližnjemu; one stavove i raspoloženja što ih je Papa Pavao VI. sazeo i opisao u nenadmašnoj apostolskoj pobudnici *Marialis cultus*, u kojoj Mariju predstavlja kao *Djevicu u molitvi, Djevicu u stavu slušanja, Djevicu Majku i Djevicu koja se prinosi; prikazuje*.¹²

Prvi tipičan Marijin stav: onaj Djevice koja moli, što ga je otac Kolbe prepoznao i prigrlio živeći u zajedništvu s njome, bez daljnega je onaj molitve; prisne povezanosti s Trojstvenim Bogom, koji je od njega učinio *osobu kontemplacije koja djeluje*.

Njegove riječi vezane uz molitvu odraz su njegovih uvjerenja, no nadasve njegova iskustva: "*Molitva je nepoznato, a opet najučinkovitije sredstvo, da bi se povratio mir u dušama, kako bi se one ispunile radošću, jer ih valja približiti ljubavi Božjoj. Molitva nanovo rađa svijet. Molitva je neizostavni uvjet za obnovu života svake duše. Po njoj je Sveta Mala Terezija – a da nije napustila zidine svoga samostana – postala zaštitnica svih misija, i to ne samo nominalno – kao što je iskustvo pokazalo. Molimo također i mi: molimo dobro, molimo puno, kako ustima, tako i mislima, da bismo u sebi iskusili kako Bezgrešna sve više zaposjeda našu dušu, kako nestaju naše krivice, a naši se nedostaci umanjuju te kako se sve blaže, ali i snažnije, približujemo Bogu...*

Do one mjere do koje ćemo u sebi sve više gorjeti ljubavlju Božjom, bit ćemo kadri i druge zapaliti sličnom ljubavlju."¹³

O svetome bismo Maksimilijanu mogli ustvrditi ono što je Toma

Ćelanski zapisao za serafskoga oca Franju: kako se ne može reći toliko "*da je molio, koliko da se u molitvu pretvorio*".¹⁴

Drugi Marijin stav, onaj Djevice koja osluškuje, koji je obilježio ukupno misionarsko iskustvo o. Kolbea, sasvim se sigurno sastojao u *poslušnu oslušivanju Boga*, koji svoju Volju objavljuje po Svetome Pismu, glasu Crkve i poglavarâ, nutarnjim nadahnućima, životnim okolnostima...

Mogli bismo, kao dokaz, navesti nebrojena pisma u prilog tome da je *poslušnost u vjeri* bila tajnom, kao i orijentir, svake njegove misionarske inicijative, koju nikada ne bi poduzimao, a da je prethodno nije podložio provjeri poslušnosti.

Evo kako je, iz *Mugenjai no Sono*, godine 1931. pisao bogoslovima u Niepokalanow: "*Vi sami imate u životu, i na ovoj zemlji, iskustvo kako se sve savršenstvo svetosti, sva revnost djelovanja, sva učinkovitost misionarskoga apostolata, ne sastoje u velikoj mudrosti, niti u velikoj umnosti, niti u velikim sposobnostima, pa čak niti u brojnosti molitava i pokora, već isključivo u savršenstvu svete poslušnosti. A zašto? Jer se preko svete Poslušnosti očituje sigurna volja Božja; volja Bezgrešne; po svetoj Poslušnosti postajemo istinsko oruđe u Njenim rukama...*"¹⁵

Treći Marijin stav – onaj Djevice Majke – što ga je sveti Maksimilijan znao prenijeti u vlastiti život, sastoji se u *ljubavi i milosrđu*; ljubavi koja se daruje, koja postaje ruke, noge, oči stavljene u službu drugoga... jednostavnošću

⁹ Usp. KS 486.

¹⁰ *Apostolicam actuositatem*, 4/o.

¹¹ Usp. *Lumen gentium*, 58.

¹² Usp. *Marialis cultus*, 17-20.

¹³ KS 903.

¹⁴ Usp. 2Āel 95.

¹⁵ KS 380.

i prirodnošću jedne majke. Ta se evanđeoska ljubav očitovala prije svega prema subraći, u konkretnosti svakodnevnja. Posrijedi je ljubav satkana od slušanja, prihvaćanja, zainteresiranosti, uključenosti, uvažavanja drugoga. Evo primjera: u jednome pismu iz 1936.¹⁶ (napisanu nakon povratka u Poljsku iz japanske misije), sveti Maksimilijan, gvardijan grada-samostana Niepokalanow, obznanjuje nam kako je u njegovu svakodnevnu program u jutro pridržano za slušanje braće koja imaju potrebu savjetovati se s njime, da bi onda poslije podne (a nerijetko i dio noći) posvetio posjeti nekome na radnu mjestu. I u razdobljima najveće aktivnosti, znao je osobitu pozornost posvetiti bolesnima, kao i onima koji su prolazili neko duševno trpljenje.¹⁷

Prema onima koji su mu, međutim, nanosili duševne boli i stvarali različite poteškoće, nastojao je gajiti konkretne osjećaje sućuti, strpljivosti i oprosta.¹⁸

Njegovo nastojanje oko ljubavi protezalo se doslovno na svakoga koga bi susreo, bez ikakve razlike (bez obzira na to je li bila riječ o vjernicima ili pak nevjernicima; židovima, budistima, suuznicima ili naprotiv nacističkim stražarima...), u svim okolnostima i prilikama, koje su u njegovim očima redovito bile providonosne: u vladu ili sanatorijumu, za vrijeme misijskih putovanja po domovini i inozemstvu, u carinskoj službi gdje je čekao rješenje nekog posla, na stranicama časopisa, u ispovjedaonici ili u barakama koncentracijskog logora.

Naposlijetku, najznačajniji je korak toga nutarnjega usvajanja Marijina načina poslanja – Djevice koja se predaje – bila *spremnost na svakodnevno darivanje života za druge*, za Boga; unutarnja spremnost živjeti *bol koja je posljedica ljubavi*.¹⁹ Svakodnevno razmatranje Marijina djelatna sudjelovanja u Otajstvu Križa učinilo ga je spremnim prigrliti trpljenje, bol (tjelesnu, duševnu, duhovnu) kao dragocjeno i djelotvorno sredstvo suradnje s Kristom na spasenju svijeta.

Evo duboke spoznaje koja ga je pratila: *"Ne zaboravimo da ljubav živi i hrani se žrtvama... Kada nas Njena ljubav, dobrota Božja koja je u Njoj, ljubav Božanskoga Srca koja se u njoj utjelovila, prožme i obuzme, žrtve će postati nužnost za našu dušu."*²⁰ *"Ljubav prema Bezgrešnoj sastoji se ne samo u činu posvete, makar izgorenu i s velikim žarom, već u trpljenju brojnih odricanja i radu za Nju bez odmora. Sve, međutim, samo ako, onako i kada Ona to želi."*²¹

SURADIVATI U NJENU MAJČINSKOME POSLANJU

To je unutarnje obilježje njegovu djelovanju i inicijativama podarilo marijansku boju. Sveti nam je Maksimilijan poznat kao pokretač novina i časopisâ, utemeljitelj grada-samostana Niepokalanow (Grada Bezgrešne) prvo u Poljskoj, a onda i u Japanu. No, nije mi ovdje nakana toliko navoditi, niti pak opisivati ta djela, koliko naglasiti *marijanski stil* koji je nadahnjivao

¹⁹ Usp. *Neobjavljeni tekst govora*, 28. kolovoza 1939.

²⁰ KS 504.

²¹ KS 706.

i obilježavao navedena apostolska pregnuća, podrazumijevajući, na poseban način, sljedeća tri vida:

- 1 revnost za čovjeka
- 2 dijalog
- 3 sebedarje

1 Sveti je Maksimilijan, u odazivu na misionarski poziv, vrlo precizno odabrao polje djelovanja. Današnjim rječnikom govoreći, *u središte svoga misionarskoga djelovanja postavio je čovjeka*, stvorena na sliku i priliku Božju; *čovjeka i njegovu žeđ za srećom, istinom i ljubavlju*. Želio se hitro približiti osobama, ondje gdje ih je susretao i uvesti Bezgrešnu u srca svijeta, kako bi – nakon što ih Ona osvoji za Krista – otkrili vlastito uzvišeno dostojanstvo djece Božje i osjetili se, sa svoje strane, izravno uključenima u jedinstveni golemi Plan: osvojiti svakog pojedinca za Boga po Bezgrešnoj.

Da bi, što je moguće brže, ostvario taj plan, sjetio se tiska, započeo se služiti radijem te je planirao poslužiti se ujedno i kinom te kazalištem... svim dopuštenim sredstvima! U prošlome stoljeću, upravo tridesetih godina, kada je otac Kolbe odlučio poći u Japan, kao odgovor na poticaj Pape Pia XI. te napose ministra generala Reda, oca Alfonsa Orlinija, koji su pozivali na posvećenje evangelizaciji svijeta, katoličke su misije bile povezane s točno određenim teritorijem te organizirane prema preciznim strukturama: župe, prefektore, biskupije – obično povjerenene pojedinim redovničkim institutima, koji su se uglavnom posvećivali izgradnji crkava, škola i ambulanti.

MISIONAR KOLBE IZLAZI IZVAN UOBIČAJENIH OKVIRA SVOGA VREMENA

Sv. Maksimilijan, misleći na novu misiju u Japanu, u zemlji u kojoj je katolika bilo jedva 400.000, kao teritorij djelovanja vidi čitavu naciju te odlučuje svoje snage uložiti u evangelizaciju i formaciju savjesti, nastojeći *osvijetliti umove* sjajem Istine te *zapaliti srca*²² ognjem Evanđelja, i to prema primjeru i pod vodstvom Majke Božje Bezgrešne, Posrednice svih milosti.

Radi toga se, uz suradnju prevoditelja, koji nisu svi bili katolici, već su neki među njima bili i protestanti, budisti, te šintoisti – posvećuje objavljivanju časopisa *Vitez Bezgrešne* na japanskome jeziku, koji je već u mjesecu prosincu 1930. dosegao tiražu od 25.000 primjeraka. Bio je to odvažan i težak izbor: naglasak staviti na djela duhovnoga milosrđa, izravno u redu vječnoga spasenja, što je poprilično otežalo mjerenje postignutih rezultata, ali je istovremeno i odražavalo majčinski stil Marijin.

U tome okružju sveti Maksimilijan shvaća da je zajednica iz *Mugetsai no Sono* pozvana svjedočiti "Evanđelje ljubavi", no ujedno te nadasve japanskoj braći ponuditi "evandeosku ljubav" na prikladan način i u prigodno vrijeme, prenoseći kršćanske vrijednosti, donoseći im novi Život te surađujući na njegovu rastu, sve do punine mjere Kristove.

2 Ako se vratimo na kratak, ali i nadasve intenzivan život sveto-

ga Maksimilijana, možemo ga lako zamisliti u *trajnome dijalogu*: sa subračom, sa studentima iz Krakova, s drugim bolesnicima u Zakopanama, s državnim dužnosnicima, sa suuznicima, pa i sa svojim tamničarima. Sveti je Maksimilijan bio svjestan činjenice kako je prvotni put evangelizacije *osobni susret s drugim*. "Život u siromaštvu, kojemu nisu potrebna brojna sredstva, itekako je djelotvoran" podsjećaju nas talijanski biskupi svojim pismom *Ljubav nas Kristova potiče*, iz travnja 1999. "Život u siromaštvu, nimalo jednostavan, jer valja pronaći radost, osjećati se pozvanima te voditi računa o nadi koja je u nama (usp. 1Pt 3,15), u svakodnevnu, podrobnu svjedočenju, putem odnosâ koji će vjerno odražavati Evanđelje i biti znakoviti na osobnoj razini, kao i na razini obitelji te zajednice." (br. 5) Sveti je Maksimilijan, poput brata, poput prijatelja, poput milosrdna Samarijanca iz prispodobe, *poput Majke*, znao približiti se te saslušati, suosjećati, tješiti, prosvijetliti, razgovarati iskreno i s uvažavanjem.

3 Dode čas – vjerojatno to vrijedi za sve – kada riječi više nisu dovoljne kako bi se izgovarala i svjedočila Ljubav. Isus je tako svoje učenike pripravljaio da shvate kuda ih treba odvesti povjereno im poslanje: "Nema veće ljubavi od ove: *da tko život svoj dadne (...)* Ljubite jedni druge (...) da svijet uzvjeruje." (usp. Iv 15-17) Sveti je Maksimilijan od Isusa, od Marije, od svetoga Pavla, od serafskoga oca Franje naučio kako se misionar može biti samo ako si spreman svakodnevno stavljati na kocku vlastiti život: trošiti ga,

poklanjati, davati. Iz ljubavi. S ljubavlju. Poput majke.

Na to se Maksimilijan obvezao za čitav život. Shvatio je Isusovu logiku: "Ako zrno, pavši u zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod" (usp. Iv 12, 24) te ju je smjesta usvojio, dajući se iz dana u dan voditi od Marije, od Duha Svetoga i pretvorivši je u pravilo života. Na taj je način postao misionar, u konačnici i mučenik, a to znači – svjedok ljubavi Kristove.

U bilješkama s Duhovnih vježbi iz godine 1937., pronalazimo sljedeću rečenicu: "*Da teipsum aliis = amor (Daj sama sebe drugima = ljubav.)*"²³ Ova kratka rečenica sadrži svu tajnu njegova života.

Pitanja za produbljenje:

- Možemo li prihvatiti ovaj savjet što ga sveti Maksimilijan daje i nama, kako bismo se dali na put i bili misionari poput Marije, pozorni na znakove vremena, potrebe svijeta, djelujući u raznim okolnostima – kako bismo postali odraz Božje dobrote, milosrđa i nježnosti?

Životna zadaća:

- Posvetiti se Njoj bezgranično, odnosno obnoviti joj svoju posvetu.
- Možda se pridružiti velikoj obitelji VB i na taj način sudjelovati u njezinu veliku poslanju u Crkvi i s Crkvom.

²² Usp. KS 382.

²³ Usp. KS 983, str. 1550.

ODANOST BEZGRIJEŠNOJ DJEVICI OD ČUDOTVORNE MEDALJICE

(Spasila Dragana)

Piše: Ružica Maduna

Ja, koja nisam navikla pisati, teško sam se odlučila, ali pokušat ću.

Život je čudan, pun obećanja koja nas mame na vječno traženje.

Tijekom Domovinskog rata nitko nije očekivao toliko boli, patnje i dubokih strahova.

U jednom od mnogih mojih profesionalnih iskustava želim s vama podijeliti svjedočanstvo teško ranjenog branitelja iz Domovinskog rata. U tom kaosu želim opisati njegovu duboku predanost Bogu i Bezgrešnoj Djevici Mariji. Ovo nisu samo puke riječi, već nadahnuće da posvjedočim istinu. U vatrenom okršaju, policijski se automobil u Domovinskom ratu našao u unakrsnoj neprijateljskoj vatri. Jedan od hrvatskih policajaca teško je bio ozlijeđen (politraume). Pomoću aparata za disanje borili smo se zajedno s drugim liječnicima i medicinskim sestrama za stradalikov život. Nakon uspostavljanja donekle prirodnog disanja, pomoću kanile, unesrećeni je premješten u odjel intenzivne njege. On je nekoliko puta prestajao disati, ali je nakon brze pomoći i umjetnoga disanja (aspiriranja) vraćen u ži-

vot. Medicinski gledano on se nije mogao vratiti u život. Očekivao se trenutak njegove smrti.

Unatoč tome, borili smo se za njegov život, vjerujući i nadajući se da će njegov mladi život smrt nadvladati.

Radeći oko toga bolesnika i hraneći ga pitala sam se: "Bože, zar si se sakrio u ovom čovjeku, u kojemu vidim samo crne oči koje me prate?"

Jednoga jutra, šaleći se, rekoh mu: "Dragane, molim vas pošaljite Bogu brzojav!"

On mi odgovori: "Ne znam mu broj!" Smješeći se odgovorih mu: "Broj vam ne treba, samo zavapite Bože, tu sam. Daj mi snage! Pomozite mi da se što prije vratim svojoj obitelji."

O tome malo razmislite pa ćete mi sutra odgovoriti!" Otišla sam kući, nadajući se da će on ozdraviti, a za njega sam se molila Bezgrešnoj Djevici od Čudotvorne medaljice. Sutradan sam mu donijela medaljicu koju je Dragan radosno poljubio. Odmah mi je, jedva čujno, rekao: "Poslao sam brzojav. Osjećam se bolje!"

Njegovo se zdravlje naglo i vidno poboljšalo. Liječnici su bili iznenađeni pa su ga upitali:

"Kojem se Bogu molite?" A on je umjesto odgovora pokazao Čudotvornu medaljicu!

Ubrzo je oslobođen kanile, počeo jesti na usta i tiho, tiho razgovarati. Bio je radostan kada bi prije spavanja tiho zapjevao: Kriste u tvoje ime ...

HVALA BEZGREŠNOJ DJEVICI
OD ČUDOTVORNE MEDALJICE
DA DRAGAN SADA VESELO ŽIVI
SA SVOJOM OBITELJI.

Završila bih ovo svjedočanstvo kako je iskrena molitva najdjelotvorniji lijek. Molitva osvaja ljude. Ti i ja moramo moliti i širiti istinu o Čudotvornoj medaljici. Pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji treba živjeti (moliti i raditi). Nikada dovoljno zahvaljivati i diviti se našoj Nebeskoj Majci, Spasiteljici naših bolesnika – to je dragulj u njezinoj kruni. Moje životno iskustvo je da je Ona nada u boli i patnji. Usprkos svemu bolno ranjeni bolesnici su nam darivali smjeh i blagoslov!

Piše: Ivan Marija Lotar
Fotografije: Vlado Badrov

PREMIJERA MUZIKLA

ŽIVOT ZA ŽIVOT

ANSAMBLA KOLBE U
HRVATSKOM NARODNOM
KAZALIŠTU U ZAGREBU

APOSTOL BEZGREŠNE

Središnji događaj drugoga Festivala kršćanskoga kazališta bila je jučerašnja (nedjelja 5. lipnja) premijera duhovnoga rock mjuzikla *Život za život* autora Daniela Riccija, u režiji Roberta Boškovića u izvedbi Ansambla Kolbe pred prepunim gledalištem Hrvatskoga narodnoga kazališta u Zagrebu.

Daniele Ricci je talijanski skladatelj duhovnih pjesama i smatra se začetnikom novog vala duhovne rock glazbe, a mjuzikl *Kolbe: Fare dela vita un Dono* u originalu je napisao kao niz glazbenih brojeva. Za hrvatsku izvedbu prerađen je u dramski mjuzikl za koji je tekst napisao Krešimir Tičić, pojasnivši dijelove priče o životu sv. Maksimilijana Kolbea što je predstavi dodalo i dramatičnost i razumljivost, ali i doticaj s današnjim vremenom kroz pripovjedača Franje Gajowniczeka (Rajko Bundalo).

Mjuzikl je podijeljen u devet prizora, koji kronološkim slijedom prikazuju Kolbeov (Džon Gečević) život. Kolbe je najprije prikazan kao dječak (Jerko Bronić), a potom kao mladi franjevački brat, koji odlazi u Rim na studij te vodi duhovni boj s nemirima koji pogađaju prvu polovicu 20. stoljeća. Snagu i hrabrost Kolbe dobiva od Blažene Djevice Marije-Bezgrešne već u prvo-me prizoru (Sanja Bardun). Lik Bezgrešne pojavljuje se kontinuirano tijekom predstave, nadahnjujući i usmjeravajući Kolbea.

Zbor nosi dramsku okosnicu predstave, ističući kroz songove i koreografiju zemaljske, ali i duhovne bitke Kolbeova života i njegova okruženja. Video projekcije (autora Filipa Vrbanića i Ivana Lotara), uz zbor i pripovjedača, služe dodatnom naglašavanju povijesnih zbivanja. Kolbe osniva Vojsku Bez-

grešne kao odgovor na protukatoličke manifestacije u Rimu. Tako su treći i četvrti prizor - Utemeljenje Vojske Bezgrešne i zamah širenja Vojske Bezgrešne – prikazani kroz dojmiljive ansambl-scene (koreografija i scenski pokret: Manuela Svorcan) i song *Marijo, tebi pjevamo* (koji je himna hrvatske Vojske Bezgrešne i autorstvo obitelji Bardun). Po povratku iz Rima, Maksimilijan Kolbe u blizini Varšave utemeljuje Niepokalanów (Grad Bezgrešne), gdje uz pomoć braće franjevaca osniva i tiska časopis posvećen Bezgrešnoj, koji krajem '30-ih godina doseže gotovo milijunsku nakladu. Kolbe odlazi čak i u Japan, gdje u Nagasakiju utemeljuje podružnicu-ustanovu Mugenzai No Sono.

Potresni događaji početka i zamaaha zločina Drugoga svjetskoga rata odvijaju se u sljedećim pri-

zorima. Stradanja i umiranja na sceni su riješena vrlo dojmljivo izvedenim pokrivanjem ansambla bijelim, prozirnim velom. Gestapo je uhitio Kolbea te je deportiran u Auschwitz. Okrutna mučenja i ubijanja nevinih zatvorenika, nesmiljenost i brutalnost nacističkih vojnika postaju njegova svakodnevnica. Pripovjedač upućuje publiku kako se govorilo da postoje dva izlaza iz logora: ili se biva oslobođen ili se izlazi u obliku dima. No, Kolbe čvrsto o(p)staje u molitvi i predanju Bezgrešnoj, što se prikazuje kroz song *Zdravo Marijo*. Upečatljivo se scenski iskazuje i Kolbeova snažna duhovna potpora drugim zarobljenicima sve do davanja života za oca jedne obitelji, Franju Gajowniczeka, osuđenog na smrt glađu, kao osvetu za bijeg jednoga zatočenika. Zapovjednik logora, Fritzsch odlučio je za jednoga

odbjeglog pogubiti deset zarobljenika, ali je pristao na razmjenu koju je Kolbe predložio. Kolbe je u bunkeru smrti vodio molitvu i pjesmu Bezgrešnoj a kad su svi umrli bilo je jasno da on neće umrijeti i daje to čudo, zato ga odlučuju usmrtiti injekcijom. Pripovjedač navodi svjedočanstvo jednoga od prisutnih zarobljenika kako je 14. kolovoza Maksimilijan Kolbe sam, s molitvom na usnama, predao ruku svome krvniku, koji ga ubija injekcijom ugljične kiseline. Uoči blagdana Velike Gospe, Kolbeove zaštitnice i pratiteljice, mučeničkom smrću završava njegov zemaljski život. Scena se zamračuje, jedino svijetlo na pozornici su mali fenjeri u rukama članova zbora, koji tihim pjevanjem prenosi Kolbeov dolazak u vječnost, a potom slavljeničkom pjesmom veliča Bezgrešnu. Bezgrešna se raduje jer u

Kolbeu vidi svoga Sina, koji je također preminuo mučeničkom smrću da bi spasio svijet. Žrtva Maksimilijana Kolbea promijenila je i život u logoru, preživjeli su svjedočili da u logoru više život nije bio isti jer je milosrđe promijenilo svijet. Zato ne čudi da je 1982. g., sveti Ivan Pavao II. proglasio je Maksimilijana Kolbea *zaštitnikom našega teškoga stoljeća* i proglasio svetim.

Hrvatska praizvedba ovog mjuzikla bila je 2013. godine u režiji Richarda Simonellija, a nakon četrdesetak izvedbi nastala je ova nova premijera povodom proslave 75. obljetnice mučeništva oca Maksimilijana Kolbea i kao uvod u proslavu stote obljetnice osnutka katoličke marijanske udruge Vojске Bezgrešne (2017.). Jučer viđena predstava je doista nova premijera i to pravo scensko djelo ko-

je je ovladalo velikom HNK-ovom scenom u svim svojim elementima. Redatelj Robert Bošković vodio je Ansambl Kolbe kao profesionalni ansambl i on mu je to uzvratilo a redatelj je sve elemente predstave u impresivnu cjelinu.

Za vizualni dio iznimno je zaslužna scenografija i rasvjeta Do-

minika Milanovića koja je zajedno s vizualnim efektima pojačavala emotivnost i dramatičnost, a lijepo su se uklopili i kostimi (studio "Pepita", Kana Kovač Mihaljčević i Ana Trišler). Za glazbeni dio najzaslužnija je obitelj Bardun, Sanja i Branko te njihova kćer Iva. Glazbeno vode cijelu predstavu u ko-

joj su prepjevali songove, dodali posebne glazbene efekte, Iva Bardun je dirigent partiture dok Sanja Bardun pjeva ulogu Marije.

Snažan, odobravajući pljesak i ovacije publike uslijedili su nakon spuštanja zatvora i pri poklonu, a zbor je uzvratilo *bisom* slavljeničkoga završnoga songa. Premijernom izvedbom mjuzikla *Život za život* pokazali su kako profesionalci i amateri, zajedničkim snagama i nadahnućima te predanim radom, mogu stvarati istinski vrijednu umjetnost te vratiti na veliku scenu naše nacionalne kuće duhovne sadržaje i tako ispuniti gledalište jer su upravo takvi sadržaji u kvalitetnom kazališnom ruhu nužni suvremenom hrvatskom kazalištu pa bi zato bio odličan potez nacionalne kuće da se taj mjuzikl stavi na redovni repertoar i ponudi u pretplati!

MILOSRĐE U ŽIVOTU SV. FRANJE

Piše: Stjepan Brčina

"Ovako je Gospodin dao meni, bratu Franji, da počnem činiti pokoru: Dok sam bio u grijesima, bilo mi je veoma mrsko čak i gledati gubavce. No, Gospodin sam doveo me je među njih te sam im iskazivao milosrđe. I kad sam odlazio od njih, ono što mi se činilo mrskim, pretvorilo bi mi se u duhovnu i tjelesnu slast. Poslije toga malo sam čekao te sam napustio svijet" (Oporuka 1-3).

Malo prije svoje smrti, Franjo je u Oporuci definirao ključni trenutak svog obraćenja, a to je upravo susret s gubavcima. "Poslije toga malo sam čekao te sam napustio svijet", ta rečenica bila je izraz za sve one koji napuštaju svijet kako bi slijedili samostanski život. Upotrebljava ga i sam sv. Franjo kako bi izašao iz samoga sebe i činio milosrđe. "Bilo mi je veoma mrsko i gledati gubavce." (Oporuka 1) Up-

ravno na milosrđu zasniva se njegovo obraćenje. Milosrđe obnavlja odnos sa stvorenjima, a poglavito s ljudima. Dovoljno je sjetiti se pisma jednom ministru u kojem sveti Franjo izražava taj pojam na jednostavan i zahtjevan način kada mu kaže: "Učini tako da svatko tko ti prijede ispred očiju ne ode od tebe, bez tvoga oprosta."

Susret s gubavcima za Franju je bio važan, ali ne kao prijašnji susreti, nego je to bio milosrdan susret; "...ono što mi se činilo mrskim pretvorilo mi se u slast." (Oporuka 3) Nakon tog iskustva Franjo mijenja način na koji živi svoj život iz egocentričnoga u ponudeni život; živi tako da daruje svoje srce siromašnima. Pa stoga "činiti pokoru" za Franju znači "činiti milosrđe". Pietro Messa piše: "U Franjinu spisu *facere penitentiam* i *facere misericordiam* jedna su te ista stvar."

To je novost koja vodi Franju: pokora koja nije samo instrument askeze, tjelesnog mrtvenja, kažnjavanja, pročišćavanja radi oprostiranja grijeha, nego prije svega dar sam po sebi putem poljupca kao simbola. Nije bila riječ o bogatašu koji je želio postati siromašan [...], nego se ta novost radala kako je postajao svjestan boli i patnje drugih. Kako bi mogao činiti milosrđe, Franjo odabire put siromaštva.

Proces Franjina obraćenja ima dubok teološki značaj. Gospodin je taj koji vodi Franju među gubavce i k tomu da se prema njima služi milosrđem. Obraćenje, i ono što ga prati, znak je božanske inicijative. Franjo susreće istinsko Božje lice u siromašnom tijelu ljudi koje je puno patnje. U susretu s gubavcem, a zatim u mističnome susretu i susretu vjere s Raspetim otkriva svoj novi identitet, da bude

mali/manji brat, brat milosrđa. Milosrđe za Franju nije samo herojski čin koji mu se dogodio samo jednom, nego je to životni projekt, trajno iskustvo za život, kako prema siromašnima, tako unutar odnosa s braćom. Osobno iskustvo milosrđa, kojim se Franjo svakodnevno služio u ophođenju sa svojom braćom, utječe na njega tako da je nauk o milosrđu ostavio kao poklad, kao životni program za svoju braću.

Prvi nauk nalazimo u Opomenama, gdje Franjo stavlja u odnos milosrđe i obazrivost: "Gdje je milosrđe i obazrivost, tu nema ni suviška ni krutosti." (Opom XXVII, 6) Riječ je o umjerenosti po Božjoj mjeri, koja je mjera ljubavi. Milosrđe zajedno s obazrivošću drži čovjeka daleko od svega onoga što je isprazno i površno, pa tako i od otvrdnuća srca. Milosrđe sprječava tvrdoću srca i širi srce kako bi svi mogli imati mjesta. Franjo molio pred križem da svjetlo obasja tmine srca moga jer je srce ključno središte osobe, sjedište svih čuvstava. Srce, kada je otvrdnulo, ne dopušta osobi da voli druge, ona se zatvara u vlastiti egoizam, u kojem nije u stanju izaći iz same sebe, susresti drugu osobu. Milosrđe s obazrivošću omogućuje kršćaninu da se otvori s povjerenjem prema ljubavi Božjoj i da ima autentične odnose s drugima.

U Pismu vjernicima čitamo o praktičnom nauku. U njemu se poziva sve one koji su primili ovlast da ukazuju drugima na to kako se trebaju ponašati: "A koji su dobili vlast da drugima sude, neka sudачku službu izvršuju s milosrđem, kao što sami hoće da od Gospodina zadobiju milosrđe. Tà nemi-

lorsdan je sud onome koji ne čini milosrđa." (2PVj 28-29) Sveti je Franjo uvjeren da čovjek živi od Božjeg milosrđa te da, zbog toga, u odnosu s grešnicima predlaže kao prvu zapovijed bezgranično milosrđe.

"I po tome hoću da spoznam da ljubiš Boga i mene, njegova i tvojega slugu, ako to činiš, to jest da ne bude nijednog brata na svijetu koji bi sagriješio koliko god bi mogao sagriješiti, a koji bi, kad vidi tvoje oči, otišao bez tvojega smilovanja, ako je smilovanje zatražio. A ako nije zatražio smilovanja, ti ga zapitaj hoće li smilovanja. Pa kad bi nakon toga tisuću puta pred tobom sagriješio, ljubi ga više nego mene zato da bi ga privukao Gospodinu, i uvijek budi samilostan prema takvima. I o tom, kad uzmogneš, obavijesti gvardijane da si ti odlučio tako postupati." (PMin 7-11)

Ono što je upečatljivo u tekstu jest upotreba termina milosrđe (*misericordia*), koji se u pismu javlja sedam puta, od čega četiri puta kao ekvivalent ljubavi. Milosrđe je dakle srce, središte Franjine besjede. I dinamika, taj pogled koji govori o nadvladavanju umora svećenika i o zacjeljivanju bratskog sukoba. Franjo predlaže da se na taj način protumači odabir da u svojim stavovima ostanemo konkretni: gledati drugoga u oči, bez bježanja, priopćujući milosrđe, oproštenje. Čini se da se drugi stav sastoji od izlaska iz sebe samih i iz vlastitih racionalnih shema da bi se otišlo ususret bratu grješniku, "a ako nije zatražio smilovanja, ti ga zapitaj hoće li smilovanje." (r.10) Stil parabole milosrdnog Oca (usp. Lk 15, 11-35), koji izlazi iz kuće da bi se susreo s izgubljenim sinom.

Kontakt s ljudskom krhkosti gubavaca jest taj koji dovodi Franju do otkrića novog smisla života, odnosno da prestane obožavati samoga sebe, da napusti egocentričan stil života, da izađe iz samoga sebe. Prije nego što nastavimo dalje, moramo razumjeti što znači milosrđe. Milosrđe "dolazi iz latinskoga i sadržava dvije riječi: *misere* i *cor*. Radi se dakle o susretu između našeg jada, našega grijeha te srca, milosrđa i Božje ljubavi. Taj susret ne može ne postati leća za bivanje jednih uz druge, da budemo svjesni nas dubokih grješnika, kojima je oprošteno i koji su voljeni." Izaći iz sebe samih jest formativan proces, egzodus koji traje tijekom cijelog našeg života. Kako bismo naučili biti milosrdna braća, to se treba učiti putem razlučivanja toga koji je smisao moga života? Posao u službi razlučivanja jest dakle sljedeći: uvijek stavljati Božje djelo u centar, ono što je Gospodin učinio ne prisvajati sebi. On se sav preobrazi i preobrati nakon što se zaustavio pred gubavcem. I ta posvemašnja promjena, tijela i duše, događa se upravo zahvaljujući "*facere misericordiam*" – "činiti milosrđe": to je obraćenje! Postoji gorčina koja se može pretvoriti u slatkoću samo ako prijede preko iskustva milosrđa, a milosrđe znači zajedništvo, dijeljenje, suosjećanje. Iskustvo je primijetiti prisutnost drugih. Do tog trenutka Franjo je bio usmjeren samo na sebe. Kad bismo pokušali metaforički iščitati ulogu koju su imali gubavci u ovom priznanju 'bivanja u grijesima', mogli bismo reći da je u njihovu susretu mladi Asižanin vidio kako propada

njegov životni projekt: u svom pokušaju da bude svemir svijui, centar prema kojemu se sve treba obraćati, gubavci su činili dio stvarnosti, najtragičniju i najočajniju, koja se nije mogla smjestiti u procesiju obožavanja Franjine osobe.

Franjo ne daje samo milostinju, on dijeli sam svoj život, odlazi živjeti s gubavcima, odabire biti s njima; on koji je bio na strani maiores odlučuje stati na stranu minores. Miccoli opisuje proces obraćenja u smislu posvemašnjeg preokretanja vrijednosti: od stanja gorčine i nelagode do stanja slatkoće. Milosrde znači darovati svoje srce bijednima; ovo je Franjin nauk o milosrdu koji se može primijeniti u formiranju: "Gdje je milosrde i obazrivost, ondje nema ni suviška ni krutosti." (Opom. 27,6) Može se reći da je malo pretjerano, no ako se želimo koristiti njegovim savjetima, moramo imati još jedan Franjin savjet, odnosno, stati pred Boga s povjerenjem i zazvati Gospodina kao što to čini sam Franjo "slatko je tvoje milosrde: pogledaj me u punini svoje dobrote." Tu se ne vrednuje više slika samoga sebe prema kriterijima "svijeta", već prema novim kriterijima milosrda i evanđelja. Mijenja se i središnji motiv, napušta se egocentrični motiv. Edukativno je načelo dakle sljedeće: Idi kamo ti se ne sviđa, kamo ti se ne da ići, idi jer tako ne činiš ono što se sviđa tebi, nego ono što Gospodin želi od tebe. Izadi iz samoga sebe, nemoj se više stavljeti u središte, nego odaberi na temelju nekog drugog kriterija, na temelju ne tvojih ukusa i ugodnih situacija na vanjskoj razini, već na temelju dublje vrijednosti.

MILOSTI PUNA

Piše: Ružica Maduna

Nadan Gospe Fatimske, 13. svibnja ove godine, revni članovi Vojske Bezgrešne iz Splita s našim duhovnim asistentom fra Gracijanom Gašperovim hodočastili smo u hrvatski Lurd - Vepric kraj Makarske.

Bili smo oduševljeni prirodom, koja sva miriše, buja, raste i gdje svaki detalj ima poruku. Po dolasku smo slavili sv. misu, izmolili pobožnost križnoga puta, obiteljski križni put, koji je priredio šibenski biskup Ante Ivas. Danas, više nego

ikada, obitelj je u krizi, sve se više urušava. Ispred kamene špilje, u kojoj je smješten kip Majke Božje (Bezgrešno Začeće), Njezin pogled prati hodočasnike, sluša molitve upućene Isusu Kristu. Ona je posrednica svih milosti. Slava se dogodila u Slavi Križa. Po Bezgrešnoj svijet će se spasiti, stoga je molimo da intervenira, kako kaže fra Gracijan, u životu je puno uzbrdica. Ona je pobjednica života. S Njom polazimo u život. Volimo ovaj svijet. Nismo u mogućnosti

shvatiti ovaj dar koji nam Bog daje. Kada smo bespomoćni, uvijek se okrećemo Nebu, tu je utjeha da nam da snagu za dalje. Molitva podiže! Na koga se treba danas osloniti? Molimo se pred likom Bezgrešne Djevice, ne daj da nas davi bezboštvo, materijalizam. Gospa je veliki pokretač i majčinska zaštita. Dubokom molitvom i poniznošću puno se može riješiti.

U popodnevним satima, s velikom radošću i ozbiljnošću, vratili smo se u Split.

MARIJINA SNAGA

Majka Isusova, izabrana iz mnoštva, Bezgrešna, kreposna, šutljiva, ponizna, puna vjere. Potpuno različita od ideala koje ovaj svijet nudi. Blažena Djevica Marija Majka je čovječanstva, Majka nad majkama, Pobjednica nad Zmijom. Ona koja je u srcu ohrabivala, u srcu patila, prebivala i s jednostavnošću prihvaćala Očevu volju. Njena je snaga u prihvaćanju i vršenju, ne svoje, nego Božje volje.

PO NJOJ JE DOŠAO ŽIVOT SVIMA, PRIJE I POSLIJE KRISTOVA ROĐENJA. ANU, MARIJINU MAJKU I ADAMA I SVE PRIJE KRISTOVOG ROĐENJA NOSILA JE MARIJA U SVOM KRILU. PORODILA IH JE KADA JE RODILA OTKUPITELJA.

SV. ISIDOR

U NEBU MARIJA UVIJEK OSTAJE U NAZOČNOSTI SVOGA BOŽANSKOGA SINA. TU NEPRESTANO MOLJI ZA GREŠNIKE.

SV. BEDA ČASNI

ONI, KOJI IZGARAJU U VATRI BOŽJE LJUBAVI, DJECA SU BEZGREŠNOG SRCA MARIJINA I GDJE GOD DA POĐU ONI BUDE TA J PLAMEN. NIŠTA IH POKOLEBATI NE MOŽE.

SV. ANTUN KLARET

KAO SAVJETNICA ČOVJEČANSTVA MARIJA NIKADA NE PRESTAJE PRED SVOJIM SINOM MOLITI ZA SPASENJE VJERNIKA SLOMLJENIH POD TEŽINOM SVOJIH GRIJEHA.

SV. PIO V.

UTJELOVLJENJE VJEČNE RIJEČI U KRILU DJEVICE MAJKE, NAČUDESNIJE JE OTKRIVENJE LJUBAVI KOJOM BOG LJUBI ČOVJEKA.

SV. BONAVENTURA

BLAŽENA DJEVICA MARIJA, KAO DOBRA MAJKA, UVIJEK ŽURI U POMOĆ KADA VIDI DA SU NJENA DJECA U OPASNOSTI.

SV. IVAN DON BOSCO

MARIJA PRUŽA UTOČIŠTE I DAJE SNAGU OBRAĆENOM GREŠNIKU.

SV. ANTUN PADOVANSKI

KAO ŠTO MEĐU SVIM BLAŽENICIMA NE POSTOJI NITKO TKO JE VOLIO BOGA VIŠE OD MARIJE, TAKO NE POSTOJI NITKO, OSIM BOGA, TKO VOLI NAS VIŠE OD NJEGOVE NAJVOLJENIJE MAJKE.

SV. ALFONS LIGOURI

MARIJA JE BOŽANSKA STRANICA NA KOJOJ JE OTAC NAPISAO RIJEČ BOŽJU – SVOGA SINA.

SV. ALBERT VELIKI

VJERUJTE MI, NEMA SNAŽNIJEG NAČINA ZA DOBIVANJE BOŽJE MILOSTI, NEGO DA ZAMOLIMO POSREDNIŠTVO BLAŽENE DJEVICE MARIJE.

SV. FILIP NERI

BLAGO ONOME KOJI ŽIVI I UMIRE POD ZAŠTITOM BLAŽENE DJEVICE MARIJE JER MU JE NEBO OSIGURANO.

SV. IVAN MARIJA VIJANEJ

NITKO NE MOŽE SLUŽITI SINU AKO NE SLUŽI I NJEGOVOJ MAJCI.

SV. ILDEFONS

MI MOŽEMO TRAŽITI MILOSTI, ALI IH NIKADA NE MOŽEMO NAĆI BEZ MARIJINOG ZAGOVORA.

SV. KAJETAN

ČUDNOVATO JE KAKO JE MARIJA DIVNO UZVIŠENA. OD NJE NIJE NIŠTA VEĆE OSIM JEDINOGA BOGA. BOG IZ SVOJE BITI RAĐA SINA, KOJI JE SLIČAN NJEMU I KOGA LJUBI KAO SAMOG SEBE. TOGA SINA DAJE MARIJI I OD MARIJE GA DOBIVA ISTOGA, NE NEKOG DRUGOGA, NEGO ISTOGA, TAKO JE JEDAN TE ISTI SIN BOŽJI U ISTO VRIJEME I SIN MARIJIN.

SV. ANSELM KENTERBERIJSKI

ODSTRANI OVO SUNCE KOJE
RASVJETLJUJE SVIJET, GDJE JE ONDA
DAN? UKLONI MARIJU, ZVJEZDU MORA,
ETO TI GUSTE TAME I SJENE SMRTI.

SV. BERNARD

S MARIJINOM POMOĆI DOSTA NAM JE HTJETI POBJEDITI
SIGURNI SMO DA ĆEMO BITI POBJEDNICI.

SV. IVAN MARIJA VIJANEJ

POBOŽNOST PREMA TEBI,
O PRESVETA DJEVICE,
JEST KAO SPASONOSNO ORUŽJE
ŠTO GA BOG DAJE ONIMA
KOJE HOĆE SPASITI.

SV. IVAN DAMAŠČANSKI

KAO ŠTO MORNARI IDU K LUCI
VOĐENI SJAJEM ZVJEZDA,
TAKO I KRŠĆANI IDU K NEBU
(RAJU) VOĐENI MARIJOM.

SV. TOMA AKVINSKI

BEZ SUMNJE NAJSAVRŠENIJA OD SVIH POBOŽNOSTI JE ONA KOJA NAS
NAJSAVRŠENIJE ISUSU UPRLIČUJE I SJEDINJUJE, A POŠTO JE MARIJA
OD SVIH STVORENJA NAJVIŠE UPRLIČENA ISUSU, POBOŽNOST PREMA
BLAŽENOJ DJEVICI MARIJI, VIŠE OD IJEDNE DRUGE POBOŽNOSTI,
POSVEĆUJE I UPRLIČUJE DUŠU ISUSU, PA TAKO ŠTO JE JEDNA DUŠA VIŠE
POSVEĆENA MARIJI TO ĆE BITI VIŠE POSVEĆENA I ISUSU.

SV. LJUDEVIT MONFORTSKI

Možemo čuti i Njene riječi: "Moje majčinsko srce želi vaše istinsko obraćenje i čvrstu vjeru da biste mogli širiti ljubav i mir svima koji vas okružuju. Ali, ne zaboravite, svatko od vas je jedinstveni svijet pred Nebeskim Ocem. Zato, dopustite da neprestani rad Duha Svetoga djeluje na vama. Budite moja duhovno čista djeca. U duhovnosti je ljepota. Sve što je duhovno živo je i jako lijepo. Ne zaboravite da je u Euharistiji, koja je srce vjere, moj Sin uvijek s vama. Dolazi vam i lomi kruh s vama jer radi vas je umro, uskrsnuo i iznova dolazi. Vama su ove moje riječi poznate jer one su istina, a istina se ne mijenja. Samo, mnoga moja djeca su je zaboravila. Moje riječi nisu ni stare ni nove, one su vječne. Zato vas pozivam da dobro gledate znakove vremena, da skupljate razbijene križeve i budete apostoli objave.

Moje Bezgrešno srce krvari gledajući vas u grijehu i grešnim običajima. Pozivam vas, vratite se Bogu i molitvi da vam bude dobro na zemlji. Bog vas preko mene zove da vaša srca budu nada i radost za sve one koji su daleko. Neka vam moj poziv bude melem za dušu i srce da biste slavili Boga Stvoritelja koji vas ljubi i poziva za vječnost. Dječice, život je kratak, iskoristite ovo vrijeme da činite dobro."

Ustrajte u molitvi jer sotona se boji onog koji moli! Pročitajte misao arškog župnika: "Poznato je kako se sotona boji onoga koji moli jer ga gleda povezana s Bogom. Čini sve da nas spriječi u molitvi. Kad sotona želi upropastiti neku osobu, počinje joj isticati odvratnost prema molitvi.

Da, braćo moja, čim napustimo molitvu, trčimo velikim koracima prema paklu. Nikad nećemo stići k dobrom Bogu, ako se ne prihvatimo molitve. Da, braćo moja, dobro obavljenom molitvom zapovijedamo Nebu i zemlji, i svi će nam se pokoravati.

Nikad ne zaboravite da nam Bog svakog jutra priprema potrebne milosti da sveto provedemo dan, jer On znade sve prigode u kojima bismo mogli sagriješiti, sve napasti koje sotona sprema. Ako molite na koljenima, dat će vam Bog sve milosti koje su vam potrebne da ne podlegnete napastima. Zato sotona sve čini, da zanemarite molitvu. On znade, ako vas je dobio na početku dana, siguran je za sve ostalo... Nemojte govoriti da nemate vremena za molitvu... Nemojte se varati! Kako ćete se svidjeti Bogu i spasiti dušu? Tko će vam spasiti dušu, ako je izgubite. "Na zemlji smo kratko vrijeme... I krećemo brzo prema vječnosti..." Molitvom sve dublje spoznajemo Božju ljubav. Tako raste povjerenje sve do onog trenutka kada ćemo biti sposobni, bez straha, staviti svoj život u Božje ruke. S vremenom, prijateljstvo će rasti i Bog će se otkriti u našem životu. U molitvi, u zajedništvu s Bogom, doživjet ćemo veliku radost, bit ćemo uistinu sretni!

Dragi moj tata! Danas je mjesec dana od tvog odlaska u vječni život. Mjesec dana od mog prvog susreta sa smrti i odlaskom nekoga koga voliš. Nekoga tko je dio tebe. Užasna je bol. Sve još podsjećá na tebe. Slike tako žive. Tvoj stol na terasi, tvoja fotelja iz koje gledáš TV, tvoja soba. Bio si u svojoj kući, na otoku kojega si kao mladić zavolio i gdje si počeo graditi svoju vikendicu. Na svom Kvarneru gdje si i ostao zauvijek. Sjećam se naših generacijskih sukoba, razlika u mišljenju, a u zadnje vrijeme tvojih priča o Isusu i predanju Stvoritelju. Govorio si mi da, kada ne znam kako riješiti neki problem, tražim vodstvo od Stvoritelja. Da mu se molim za rješenje problema. Svaki naš telefonski razgovor je završavao s "Neka si mi blagoslovljena."

Nisam te uvijek razumjela jer prije rata nismo živjeli život u vjeri, ali mi se sve pokazalo i posložilo u zadnjim danima tvoga života. Život na otoku, meni koja sam naučena na život u gradu, nisam nikako prihvaćala. Tu me u našu kuću doveo bijeg od rata, tu sam zasnovala obitelj, ali mir i puninu života nisam nalazila. Uvijek je bila želja za odlaskom, uvijek traženje nečega. U obitelji nisam nalazila sve ono što sam željela od života, uvijek je nešto nedostajalo.

A onda sam dobila svoju životnu lekciju. Nažalost, tvojom bolešću i životom, koji ti se bližio kraju. Osjetila sam i doživjela snagu Čudotvorne medaljice koja briše suze s lica i smiruje bolne jecaje. Osjetila sam snagu molitve. Osjetila sam svoje buđenje oda sna.

Tvoja želja da budeš kršten, koju si izrazio na sam dan Uskrsa, ostvarila ti se. Uvijek si govorio da voliš Isusa, pričao si mi o tome, ali tek sada shvaćam što si mi htio reći.

Na tvom zadnjem ispraćaju, kada se sunce nasmiješilo između oblaka, kao da si mi rekao: "Vidiš, o ovome sam ti govori, a sada odlazim u miru jer te predajem Isusu koji će te blagoslivljati i voditi umjesto mene." Hvala ti tata. Znala sam da si uvijek bio u pravu i uvijek sam se mogla osloniti na tebe. Znala sam da tvoj savjet znači ono što je ispravno i najbolje za mene. Znam da si sada sretan jer sam ovu tvoju zadnju životnu pouku shvatila i prihvatila. Ne ostavljáš me samu, već probuđenu i predanu u sigurne ruke Isusa i Bezgrešne koje zavoljeh kao i tebe.

NEZABORAVNA SJEĆANJA

Piše: Vilda

NAŠA DOMOVINA HRVATSKA JE PROSLAVILA
SVOJ 25. ROĐENDAN - SREBRNI JUBILEJ.
POVODOM OVOG BLAGDANA LIJEPU MISAO
IZREKAO JE VARAŽDINSKI BISKUP MONS. JOSIP MRZLJAK:

"Prigoda je to da se sjetimo kako se radala uz mnoge žrtve. Mnogi su svoje živote položili za slobodu. Ne smijemo zaboraviti naše branitelje i njihove obitelji. Sjetimo se kako su se prije 25 godina dvije vojske borile za slobodu Hrvatske: jedna s oružjem u ruci, a druga s krunicom ne samo oko vrata, nego i moleći na koljenima. Vojska branitelja i vojska molitelja ujedinjene u istoj nakani.

Zahvalimo dobrom Bogu po čijoj se providnosti ostvario stoljetni san hrvatskog naroda o slobodi i svojoj vlastitoj državi. Crkva je stoljećima čuvala tu svijest i težnju te i danas želi pridonijeti napretku i prosperitetu naše države. Nikada nam u povijesti nije bilo lako pa tako ni danas. Ali nas je čvrsta vjera uvijek jačala i ohrabivala. Pozivam sve vjernike da se toga dana posebno mole za našu Domovinu. Izvjesite i naše trobojnice kao znak ljubavi prema domovini. Iskažimo na taj način izraz svojeg poštovanja prema domovini čestitajući joj srebrni jubilej, 25. godišnjicu s dobrim željama i molitvom na trnovitom putu prema budućnosti. Neka nas prati Božji blagoslov i zagovor bl. Alojzija Štepinca!

ZAHVALA ZA DOBROVOLJNI PRILOG

SVIM ČLANOVIMA I PODUPIRATELJIMA APOSTOLATA
VOJSKE BEZGREŠNE ZAHVALJUJEMO NA DOBROVOLJNIM
PRILOZIMA PO KOJIMA JE I OVAJ BROJ APOSTOLA BEZGREŠNE
UGLEDAO SVJETLO DANA. VAŠI DAROVI, ŽRTVE I MOLITVE
NAMA SU DRAGOCJENI, A BOGU I BEZGREŠNOJ POZNATI.
UDIJELO VAM GOSPODIN OBILJE SVOGA BLAGOSLOVA
I NAGRADA NEBESKIH. U ZABRINUTOSTI DA NE BISMO
NABRAJAJUĆI DAROVATELJE U OVOM LISTU NEKOGA ZABORAVILI,
VAŠA IMENA U NACIONALNOME CENTRU OSTAJU ZABILJEŽENA.
MOLIMO VAS, DRAGI PODUPIRATELJI, KOJI ĆETE NAM NASTAVITI SLATI
DOBROVOLJNE PRILOGE DA UPISUJETE I SVOJE OSOBNE PODATKE.
PREPORUČAMO SE I DALJE U VAŠE MOLITVE I ŽRTVE. BOG VAS BLAGOSLOVIO!

IBAN: HR2723600001101734905

SUSRETI NA HODOČAŠĆU

Piše: Ljilja Vokić

Jedno prekrasno hodočašće, koje je organizirano od 20. do 29. svibnja 2016. godine ostavilo je, na nas hodočasnike, vrlo snažan dojam. Zamislite, naš službeni vodič nije bio vjernik, ali zato je tu bio naš pater Zdravko Tuba, creski gvardijan, svećenik franjevac konventualac, nacionalni asistent Vojske Bezgrešne za Republiku Hrvatsku.

Nakon duge, ali ugodne vožnje, došli smo u kneževinu Monaco, čarobno mjesto Azurne obale, a nedaleko od tog mjesta je Canes, gdje smo prenoćili. Sutradan smo krenuli ususret Lurdu s radošću i posebnim osjećajima. To mjesto smjestilo se podno Pirenejskog gorja u jednoj pitomoj dolini. Upravo tu davne 1858. godine pohađala je Majka Marija ljude i zemlju. Bio je to susret Neba i zemlje! I kome se ukazala? Djevojčici Bernardici! Sama zapljusnuta svjetlošću i očarana likom lijepe Gospode izražavala je svoju radost i čuđenje. Nisu joj vjerovali, dapače, prošla je mnoge kušnje. A onda se mudri i

pametni župnik, videći kako dijete pati, dosjetio riječi da upita Gospodu kako se ona zove. "Ja sam Bezgrešno Začće!!" rekla je lijepa Gospoda Bernardici.

Bernardica nije znala što to znači, ali župniku je sve bilo jasno. Dakle, u špilji Massabielle, djetinjoj čistoj duši objavljeno je da je Marija bez grijeha začela. Velika radost za svijet. Jedni su je prihvatili, drugi nikada.

Malo iza ukazanja Bezgrešne, u Lurdu rodio se sveti Poljak Maksimilijan Kolbe, koji je tri dana nakon posljednjeg ukazanja u Fatimi, 13. listopada, osnovao pokret Vojska Bezgrešne. Povezano je to s Katarinom Laboure, francuskom redovnicom, kojoj se Gospa već prije ukazala i rekla kakvu medaljicu da napravi. Čudotvornu - s raširenim rukama Majke Marije, koja bi sve htjela zagrliti i iz čijih ruku sipa milost i svjetlost.

Maksimilijan Kolbe, utemeljivši pokret, otkrio je Njenom milosti i ljubavlju cijeli svijet. Nevjerojat-

nim se čini da je u Japanu, koji je sasvim druga civilizacija, osnovao Pokret Vojske Bezgrešne, i samo mjesec dana od dolaska u Zemlju Izlazećeg Sunca, svjetlo dana ugledao je prvi list Bezgrešne na japanskome jeziku.

Sama riječ 'vojska' znači organiziranost, mnoštvo onih koji štuju Bezgrešnu. Njena ljubav i moć natkriljuju nas svakodnevno u našim potrebama. Te drage raširene ruke iz kojih izvire milost, mnoge su duše ispunile ljubavlju i milošću. Čudotvorna medaljica danas je raširena po cijelome svijetu.

Sv. Maksimilijan Kolbe posvetio je svojim činom cijeli svijet Mariji Bezgrešnoj. Njegov život bio je ispunjen molitvom krunice pa i u teškoj životnoj odluci da u smrt ode u zamjenu za oca obitelji s petero djece u logoru u Auschwizu.

Jedan primjer snage Čudotvorne medaljice svjedočila je Moira Nunnan, Amerikanka rođena u katoličkoj obitelji. Odmetnula se u različite sekte, gdje je postigla visoki

stupanj u hijerarhiji sekte. I jednog dana, nakon smrti svoje bake, prebirla je njene stvari i naišla na Čudotvornu medaljicu, koja joj je pomogla da izide iz tame, kako je i nazvala svoju knjigu "Izašla iz tame". Osobno sam slušala njeno svjedočenje i bila dirnuta njenom sigurnošću da je to Gospodin učinio baš preko te medaljice. (Pročitajte tu knjigu, postoji hrvatski prijevod!). Poželim da na nas i veliki broj ljudi u svijetu djeluje molitva Vojske Bezgrešne: "O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas!"

Put smo nastavili u Santiago de Compostela, Avilu, Toledo, Monserat iznad Barcelone i Provansu. Lurd i Monserat, kao i Pilar u Zaragozazi, Marijina svetišta učinila su nam putovanje prekrasnim.

Obišavši Pireneje vožnjom smo došli do Atlantika i mjesta San Se-

bastian – ljupki čisti i lijepi grad. Iz tog grada uputili smo se preko Ovieda u Santiago de Compostela, grad koji godišnje posjeti oko 3.500.000 ljudi. Tamo je grob sv. Jakova, Isusovog učenika.

Nakon noćnog odmora i razgledavanja grada, krenuli smo prema Salamanci – neviđenoj građevinskoj ljepotici u kojoj studira 30.000 studenata, među njima ima i Hrvata studenata karmelićana.

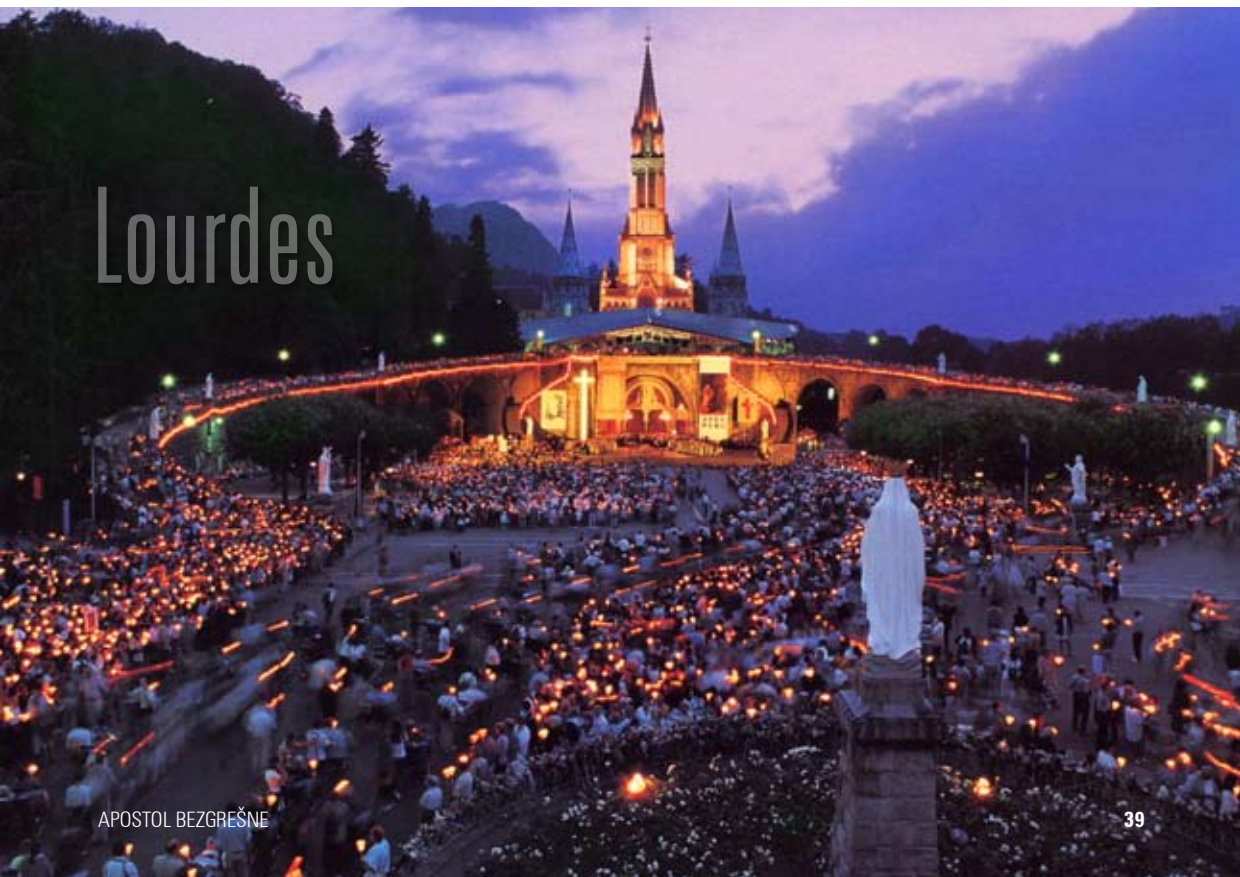
Put nas je vodio u Toledo, čarobni gradić na brijegu opkoljen rijekom Tago, koja se inače u Lisabonu ulijeva u Atlantski ocean. Nazočili smo najvećoj Tijelovskoj procesiji u Španjolskoj, kojoj je nazočio i bivši kralj Juan Carlos. To je nešto što u životu treba vidjeti i doživjeti. Iz Toleda, gdje smo spavali dvije noći, otišli smo drugi dan u Avilu, grad iz 11./12. stoljeća opa-

san zidinama. Imala sam milost razgovarati u samostanu sa s. Editom Majić - bivšom glumicom, a sada redovnicom.

Na putu u Barcelonu svratili smo u Zaragozazu čarobni grad s ostacima maurske kulture. Neviđena ljepota i mir na Monseratu – gdje je samostan otaca benediktinaca još od 9. stoljeća. Nikad ili nitko nije dirao to svetište do Napoleona, koji je zapalio samostan i ubio 47 redovnika. Tu smo spavali. Barcelona, kao i uvijek – puna vreve i osiguranja. Napokon smo došli do Provansu. AixenProvence, gdje smo spavali, potom razgledali grad i nakon skoro 10 000 km vratili smo se u Zagreb.

Bijaše ovo hodočašće samo za poželjeti, a mnogobrojni susreti za doživjeti blizinu Neba na zemlji.

Lourdes

NE ZNAŠ KAMO BI OVOG LJETA?! ŽELIŠ NEŠTO NOVO I DRUGAČIJE?!

DUHOVNI PROGRAM

MLADI ZA BEZGREŠNU: 18.-25. SRPNJA

OBITELJ ZA BEZGREŠNU: 5.-12. KOLOVOZA

- Dogodilo ti se da se s odmora vratiš umoran/na?
- Već ti je dosta tuluma do zore, pustog izležavanja na plaži, istih lica?
- Želiš nešto novo, drugačije, sadržajnije?
- Tražiš odmor za dušu i tijelo?

"Ovu duhovnu obnovu pamtit ću cijeli život i iskreno mi je žao što je program tako brzo završio."

U CRESU,
NA OTOKU
CRESU!

ŠTO SE NUDI?!

Zabavna ekipa, ugodno društvo, prigoda za smijeh, igru, pjesmu, razgovor, ispovijed, svakodnevna misa i molitva, franjevačke duhovne vježbe, na bazi punog pansiona.

"Ovih sedam dana provedenih u franjevačkom samostanu zasigurno će ostati urezani u moje trajno pamćenje."

TKO JE VODITELJ PROGRAMA?

Voditelji franjevačkih duhovnih vježbi su fra Stjepan Brčina i fra Josip Petonjić, a duhovnog programa za članove Vojske Bezgrešne o. Zdravko Tuba.

"Prvi put sam na ovakvom susretu i svidjelo mi se. Pokušat ću otići na još koji sličan susret. Naučila sam puno i upoznala sam puno novih prijatelja."

"Katezeze su odlične, prodrmale su me, prosvijetlile i potakle na promjenu."

LJETOVANJE
KOJE ČEŠ
PAMTITI!

WWW.CRES-SAMOSTAN.COM 051/571-217

KOLBEOVA GODINA

75
GODINA
OD MUČENIŠTVA

ZATVARANJE
KOLBEOVE GODINE
14.08.2016.
NA BIJENIKU U ZAGREBU

OTVARANJE
100. OBLJETNICE
OSNUTKA M.I. –
VOJSKE BEZGREŠNE
16.10.2016.
U MARIJANSKOM SVETIŠTU
UZNESENJA BDM - MOLVE

NACIONALNI CENTAR VOJSKE BEZGREŠNE
I
VERITAS – GLASNIK SV. ANTUNA PADOVANSKOGA
U GODINI SV. MAKSIMILIJANA KOLBEA
I SVETE GODINE MILOSRĐA
ORGANIZIRAJU

HODOČAŠĆE

ZA ČLANOVE I SIMPATIZERE VOJSKE BEZGREŠNE:

STOPAMA SV. MAKSIMILIJANA KOLBEA

OD 25. - 31. KOLOVOZA

- Niepokalanów
- Zdunska Woła
- Pabianice
- Varšava
- Częstochowa
- Kraków
- Harmeže
- Wadowice
- Wieliczka

Polazak je u **četvrtak**,
25. kolovoza 2016. godine,
u **18.00 sati**, ispred crkve
sv. Antuna Padovanskog,
Sveti Duh 31, Zagreb.

Hodočašće je zatvorenog tipa,
isključivo duhovnog karaktera,
za članove Vojske Bezgrešne.
Više informacija svatko može
dobiti u svome mjesnom
bratstvu kojemu pripada ili
kod područnoga duhovnog
asistenta.

Informacije i prijave:

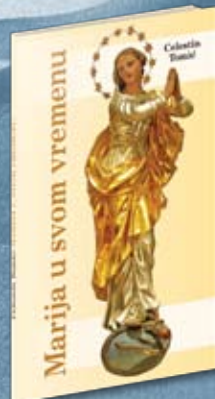
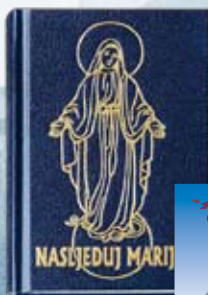
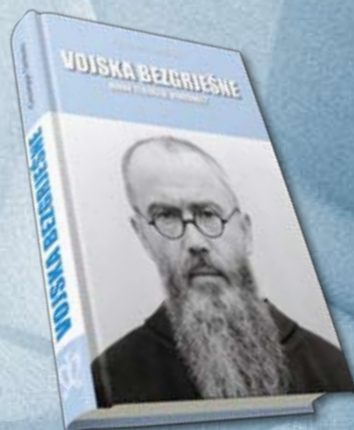
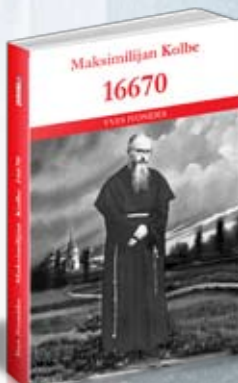
NACIONALNI CENTAR VOJSKE BEZGREŠNE

tel. (01) 55-900-50

vojska.bezgresne@gmail.com

NARUČITE NA ADRESI:

Nacionalni Centar
Vojske Bezgrešne
Sveti Duh 33
10 000 Zagreb
tel.: (01) 55-900-50
vojska.bezgresne@gmail.com

POSVETNA MOLITVA BEZGREŠNOJ

Bezgrešna Djevice
Majko Crkve
i Majko moja, Marijo,
povjeravam Ti svega sebe,
prihvaćajući radosno
iz ruku Tvoga sina
nacrt milosti
koji je meni odvijeka
namijenio nebeski Otac.

Daj da poučljiv
djelovanju Duha
postanem djelatno sredstvo
za izgradnju Kraljevstva,
u vjernosti primljena poziva,
u zajedništvu
sa svom svojom braćom,
osobito najsiromašnijom
i najpotrebnijom praštanja.

Zato Ti, Marijo,
prikazujem molitve,
djela i žrtve ovoga dana.

